

På andra sidan mörkret

Anders Mathlein & Anders Post

PÅ ANDRA SIDAN MÖRKRET

Ekström & Garay

Utgiven av Ekström & Garay 2019
© Anders Mathlein & Anders Post
Omslag: Tomas Ekström | Målning av Anders Post
Inlaga: Matts Aldén
Tryckeri: Totem, Polen
ISBN 978-91-89047-12-9

www.ekstromgaray.se

EKSTRÖM & GARAY
Sankt Petri Kyrkogata 15
222 21 LUND

Kapitel 1

Många föreställer sig att om man redan har varit med om något av det värsta som kan drabba en människa i livet, så får man därmed ett skydd, ett slags immunitet mot ytterligare katastrofer. Det är naturligtvis ett misstag. Att något har inträffat utesluter inte att något liknande eller värre kan hända igen. Precis som att samma person mycket väl kan pricka in högsta vinsten två veckor i rad.

Kanske hör Holger Berglund till dem som tror sig redan ha fått sin beskärda del av sorg och smärta, och att han därför framdeles kommer att vara förskonad från alltför allvarliga motgångar. Det är en illusion. Om mindre än fyra minuter kommer hans djupast rotade mardröm att bli verklighet.

Han står innanför det gallerförsedda skyltfönstret i sin butik och tittar ut på Östra Kålgårdsbergsgatan med dess glåmiga vintervinterljus och smutsiga rester av snödrivor. Inte mycket rör sig i Nyckelby vid den här tiden på dagen, det är nästan som en stillbild, och synen är så invand att han egentligen inte ser den. Det är som att betrakta tapetmönstret hemma i sovrummet.

Han är relativt lång och smärt, har bakåtstruket, glesnande hår och bär som alltid kostym när han är i butiken. Han håller ett armbandsur i handen, väger och känner dess tyngd genom lätta vickningar med handleden. Nästan som när man pimplar fisk. Det är en Patek Philippe Ellipse Jumbo 3738. Både boetten och det takpannemönstrade armbandet är av 18 karats guld. Urtavlan är djupt blå och boetten formad som en rundad rektangel eller en något sammantryckt ellips. Att klockan ger ett så harmoniskt och tidlöst intryck beror på att man tillämpat gyllene snittet vid utformningen, ett arv från antiken som kommer att vara giltigt till tidens ände.

Ett bidragande skäl till att han är så förtjust i klockan är att den saknar sekundvisare. Med tiden har han kommit att se med en

känsla av lätt obehag på hur livet mäts ut på ett så mekaniskt och obönhörligt sätt. En nålsmal visare som till synes målmedvetet men mållöst rör sig över urtavlan i det outsinliga flödet av förbiilande ”nu” som genast förpassas till ”då”; det är som att betrakta ett timglas vars övre behållare hålls dold.

Sådant prat skulle Karin bara skaka på huvudet åt, men under alla ensamma timmar i butiken händer det att han försjunker i funderingar av den arten. Det har inte så mycket att göra med att han handlar med klockor, det rör alla dessa år som flutit förbi, upprepningen, vanorna, rutinerna, tankar på något annat som aldrig förverkligats. Flytta till Östersund och etablera en större butik, kanske filial i Stockholm en dag, ha anställda, kunna varva ner. Men nu är det snart över, han ska dra sig tillbaka, som det heter, men riktigt till vad är han inte säker på. Han har inte brytt sig om att låta ersätta det slocknade neonröret i skylten med ”Berglunds ur & guld” som länge varit ett landmärke i samhället.

Låsta väggfasta glasmontrar klär butikens väggar. Varorna som exponeras är ganska dyrbara, men att driva den här sortens butik i denna lilla snåla norrlandsort är som att kasta pärlor för svin, tänker han ibland. Men här har han vuxit upp, och här kommer han att stanna.

Bakom disken hänger ett brunmelerat tjockt, draperi som skiljer själva butiken från pentryt, toaletten och det lilla kontorsutrymmet innanför. Något lager att tala om har han inte. Inte någon verkstad heller, trots att han är utbildad guldsmed. Han gör inga guldsmedsarbeten, handlar bara med färdiga varor. Beställning på ringar tar han emot, men dessa lämnas till en firma i Östersund som gör graveringar och anpassar ringarna till önskade fingermått.

Han ser på klockan i sin hand. Hans yrkesliv har vid sidan av smycken till stor del kretsat kring instrument som mäter tiden, men vad det är de egentligen mäter, det kan han inte säga.

Det sitter tre män i den mörkblå Mazda 929 som nu kör om en långtradare på den sista raksträckan in mot Nyckelby. Vägen är som ett snitt genom den vidsträckta mattan av granskog. Det är i mars men inte särskilt mycket snö. En grå dag som kommer att klarna upp på eftermiddagen och bjuda en apelsinfärgad vårhimmel innan aftonen ska övergå i djupt sammetsblått.

Männen är klädda i svarta jackor och svarta byxor. De bär stickade mössor med uppvikta kanter. Den orakade föraren röker.

– Och inget jävla sjabbel nu, säger han utan att ta blicken från vägbanan. Har du fattat vad du ska göra, Åke?

Röstens dova lugn passar dialekten, som i många utbölingars öron låter trygg och pålitlig, men kanske också något intellektuellt tungfotad.

– Ja, ja, säger mannen i baksätet medan han lägger in en pris snus.

– Är det säkert? Jag vill fan inte veta av nåt jävla skit från din sida. Inga solonummer. Gör vad du ska, bara.

– Och vad tror du jag skulle göra, då?

Åke ler och slickar bort snusflagor från framtänderna. Skogen vid sidan av vägen rusar förbi som en grågrön vägg.

– Man vet ju aldrig med dig, Åke, säger mannen i passagerarsätet och drar ett sista bloss på sin cigarrett innan han knäpper ut fimpen genom sidorutan. Du är ju inte riktigt klok.

– Käften, säger Åke och de bägge männen framför honom skrattar.

Bilen är stulen trettio timmar tidigare i Östersund. Något larm om fordonet har inte utgått. Ägaren vet förmodligen ännu inte om stölden.

Han kan naturligtvis aldrig sälja klockan här i Nyckelby. Ingen skulle begripa vilken klenod det är fråga om, och även om de gjorde det skulle de inte ha råd. Nästan femtiotusen. Ja, Pira med herrekiperingen är ju stadd vid kassa, och minkfarmaren Abrahamsson, förstås.

Men Holger Berglund skulle i alla fall inte vilja skiljas ifrån den. En klocka hyllad för sin perfektion och utsökta formgivning. Han känner till det mesta om det berömda varumärket, allt ifrån begynnelsen då den polske urmakaren Antoni Patek 1839 började tillverka fickur i Genève.

”Du äger aldrig en Patek Philippe”, heter det numera i firmans reklam. ”Du bara vårdar den till nästa generation.” Men det gäller inte för honom. Katastrofen satte stopp för en eventuell generationsstafett. Sedan båtolyckan då Göran drunknade i Storsjön vid nitton års ålder var det av både fysiska och psykiska skäl för sent för honom och Karin att på nytt försöka bli en familj. De blev kvar här i Nyckelby och försökte få livet att flyta på. Men ingenting blev sig likt.

På andra sidan gatan går Tullie. Hon har varit hemma och ätit lunch och nu ska hon öppna sin tygaffär igen. Hon och den blivande mannen köpte en gång förlovningsringar här i guldsmedsaffären. Äktenskapet blev inte helt lyckat, sägs det. Men det pratas så mycket, så man vet inte.

Tre kunder har varit inne på förmiddagen för att titta på ringar. Men ingen försäljning ännu. Klockan går mot två.

Han hör det dämpade motorljudet strax innan den blå bilen bromsar in och stannar alldeles utanför butiken. Två män stiger ur, en sitter kvar bakom ratten. De bär stickade mössor som de plötsligt drar ner över ansiktet. Där är urklippta hål för ögon och mun. De två männen skyndar fram till butiksdörren.

Det enda Holger Berglund hinner tänka är att nu händer det som han så ofta har fasat för men aldrig hittills behövt uppleva.

Dörren flyger upp, männen stormar in.

– Robbing! ryter den ene. Down on the floor!

Holger Berglund står kvar, fortfarande med klockan i handen. Han är som huggen i sten. En guldsmedernas staty. Han hör dialekten bakom de engelska orden.

– Helvetii! skriker den andre mannen. Fattar du inte?!

Och det blir ett helvete. En av rånarna slår Holger Berglund

hårt över nacken med ett järnrör medan den andre börjar krossa monterglasen. Glassplitter flyger över hela butiken. Ljudet är öronbedövande. Berglund faller tungt ner på golvet bakom disken. Han håller fortfarande ett krampaktigt grepp om sin Patek Philippe, som vore klockan ett litet barn som ska räddas till varje pris.

– Släpp klockan för helvetii! skriker rånaren som slagit honom.

Ett hugg mot handleden. Han släpper klockan och blod börjar pulsera ut ur armen medan känslan försvinner. Så ser han suddigt hur något kommer farande mot hans huvud. Det har formen av en yxa. Föremålet kommer som i ultrarapid och träffar honom rakt över ansiktet. Det blir som en explosion inuti huvudet när näsbenet knäcks, lösgommen spricker och ena ögat vill tränga ut ur sin håla. Han störtar genom ett mörker, känner en sugande svindel i smärtchocken, och så upphör det, stillnar, tjochnar, och han känner något som kanske är lättnad.

Östersundspostens lokalredaktion, Nyckelby 25 mars 1978.

Rubrik:

Brutalt rån i Nyckelby

– guldsmed förd till sjukhus med svåra skador

Ingress:

Vid ett rån mot en guldsmedsaffär i Nyckelby, tre mil norr om Östersund, kom rånare på måndagseftermiddagen över smycken och klockor för stora summor. Ägaren till affären slogs ner och fick föras till sjukhus där hans tillstånd på tisdagsmorgonen betecknades som allvarligt men stabilt. Polisen har ännu inga spår efter rånarna.

Brödtext:

I Nyckelby rådde förstämning under måndagseftermiddagen. Ett brutalt rån i ett litet samhälle med mindre än tusen invånare är inte vardagsmat. Halva centrumdelen med den genomgående huvudgatan var

avspärrad av polisen. Rånet skedde för öppen ridå i bästa amerikanska gangsterstil. Vittnen berättar om en större blå bil, troligen en Mazda, som stannade upp utanför Berglunds ur & guld på Östra Kålgårdsbergsgatan. Två män med rånarluvor rusade in i guldsmedsaffären där innehavaren Holger Berglund för tillfället var ensam. Berglund slogs ner brutalt och rånarna hann krossa glas i ett antal montrar där de rafsade åt sig guldföremål av olika slag innan de sprang ut till den väntande bilen som stod med motorn på. Bilen försvann med en rivstart österut. Vittnen såg sedan hur Berglund blödande kom ut från affären och därefter föll ihop på gatan. Värdet på det stulna är oklart, men det kan röra sig om betydande belopp. Rånarna var på måndagskvällen fortfarande på fri fot.

Bildtext:

–Ja jag har väl aldrig sett på maken, säger vittnet Majvor Svendsen som befann sig på andra sidan gatan där rånet begicks. Hon är fortfarande skakad efter den ovanliga och våldsamma händelsen.

Carl Otto Andersson gick fram till den röda telefaxen och skickade i väg artikeln. Maskinen gav ifrån sig ett morrande ljud när papperet gick igenom. I samma stund morrades artikeln fram på centralredaktionens faxapparat i Östersund. Han beundrade den där faxen. Det var i stort sett den enda tekniska pryl som fanns på lokalredaktionen. Ja, förutom två svarta telefoner, två gröna gamla Haldor och vaxmaskinen förstås. Men faxen var ett litet under. Den hade installerats för bara någon månad sedan och hade till stor del ersatt den vanliga postgången mellan redaktionerna.

Carl Otto Andersson gjorde sig redo att gå hem. Han bodde med fru och son ett stenkast från redaktionen som var inhytt på övervåningen till en större villa. Nyckelby bestod nästan bara av villor. De gick ända in i centrum. Utefter huvudgatan fanns några hyreshus med affärslokaler.

Rånet var stort. Ja faktiskt den största händelsen sedan Volvos fabrik som gjorde delar till växellådor lades ner för tio år sedan.

Carl Otto Andersson tänkte bevaka rånet minutiöst den närmaste tiden. I morgon skulle han kolla upp Berglunds tillstånd (han kände Berglund ytterst flyktigt) och polisradion fick stå på hela natten. Dessutom tänkte han senare på kvällen ringa Lingerhed som var polis och stationerad i Nyckelby. Carl Otto Andersson och Bertil Lingerhed kände varandra väl. De ingick i samma jaktlag.

Just när han skulle lämna redaktionen ringde telefonen.

– Coa?

Carl Otto Andersson satte sig på den slitna kontorsstolen där den trasiga sittdynans stoppning trängde ut och började likna ett fågelbo. Rösten i andra änden tillhörde redaktionschefen Bullen Botvidsson. Carl Otto Andersson visste vad som nu skulle komma. Ändringar och språkrättelser.

– Hördu, fanns det inte mer än den där kärringen som var vittne? Du skulle för fan haft med minst tre som sett rånet. Dramatik! Och vad säger kärringskrället: ”Jag har aldrig sett på maken”. Nä det tror fan det. Du måste få tag på lite folk som har nåt vettigt att säga. Vad säger polisen? Sen tror jag inte vi ska ha med uttryck som ”i bästa amerikanska gangsterstil”. Eller ”vardagsmat”. Jag ber Oswald gå igenom det, men i morron måste vi ha mer kött på benen.

Gerda Andersson bjöd på kåldolmar med kokt potatis och lingonsylt. Äppelkompott till efterrätt. De talade om rånet. Eller rättare sagt Gerda gjorde det. Maken var mer fåordig. Sonen, som efter en cykelvurpa kallades Bläckan, var tretton år och enda barnet. Han försökte suga i sig allt som sas om rånet för att i morgon kunna ha lite insiderinformation till klasskompisarna. Men pappa Andersson satt bara tyst och tänkte på Botvidssons tillrättavisningar.

Carl Otto Andersson var fyrtiofem år och hade sen tio år jobbet som lokalredaktör i Nyckelby för Östersundsposten. Han började undra om han skulle komma längre än så här. Intervjuer

med föreståndaren för äldrehemmet om en nybyggd pergola för de gamla, godtemplarordens föreningsmöte, en bonde som trimmat sin traktor så att den gick i hundra kilometer i timmen, en hundraåring om receptet på att bli urgammal (tantan dog för övrigt dagen därpå när han skrivit färdigt artikeln). Och så vidare, och så vidare. Så den förbannade Botvidsson som alltid tryckte ner honom med sina rättelser. Men nu var det rånet, det kunde bli stort.

Efter kvällskaffet tittade familjen Andersson på Aktuellt, som bara i en kort notis tog upp rånet i Nyckelby. Den stora nyheten ägnades åt Syriens och Israels vapenvila. Sedan såg man Parkett med Lasse Holmqvist. Gerda Andersson vurmade för programledaren. Han hade en vit tofs mitt i det annars svarta håret. ”Visst är han lite rund, men ändå så tjusig, och så kul”.

Senare samma kväll ligger Bläckan i sitt pojkrum och försöker sova, men det går dåligt. I rummet intill sitter hans far och talar i telefon med en polis. Bläckan smyger upp ur sängen och ställer sig med örat mot väggen. Han hör bara fragment av samtalet, men det räcker för att han ska ha tämligen hemlig och sensationell information att meddela några av kompisarna i plugget imorgon.

– Jaså, ja det kunde man ju nästan tänka sig. Nä det är klart att dom nekar... Ni har varit där redan ja... Ja dom där bröderna Hallgren är ju ökända liksom...jaså... men ingenting...bilen? Nämen den kan väl vara stulen förstås, inte har dom sina egna bilar... gården ja... hur ser det ut där nuförtiden? Åh fy fan. Jo det var ju ett riktigt hie även när morsan deras levde... ja, ja. Finns väl nåt förståndshandikapp kanske... inavel...nej, nej jag skriver inget så eller om dem... det skulle ju inte funka... gräva? Jaså misstankarna är så starka... ja det finns väl en hel del att gräva i därute... ha,ha.

Så går Bläckan och lägger sig, för ner högra handen under täcket och smeker sig själv lite mellan benen. Han tänker på Ulla-Bella, minkfarmarens dotter. Han fick en gång i vintras smeka hennes knoppiga bröst hemma hos Lelle Pira.

Kapitel 2

Kvinnan i Toyotan i vänsterfilen får ett vredesutbrott med mobilen tryckt mot örat. Hon gestikulerar och talar forcerat, slår handflatan mot ratten gång på gång för att ge extra eftertryck åt vad det nu är hon gormar om.

Kön har stått helt stilla i flera minuter. Var och en har sitt eget lilla helvete där de sitter instängda i sina konservburkar på väg mot gud vet vad i en diskvattenfärgad skymning och strilande regn.

Kjell Granlund i sin blågrå Audi är van vid den sortens ljudlösa tablåer. Han tillbringar mycket tid i sin bil. Han har slutat irritera sig på ungar som gör fula grimaser i bakrutan på bilen framför och folk som petar sig i näsan. Många är så försjunkna i sina telefoner med fejsbookande och mejlande och instagrammande eller porrfilmstittande att de titt och tätt blir tutade på därför att de inte ser att bilen framför har rört sig. Och sådan är den outtalade etiketten vare sig det gäller bilkö eller kö i butik eller till biljettkassa: om den som är framför dig flyttar sig måste du följa efter, även om det bara handlar om några decimeter och inte har någon som helst betydelse för köordningen.

– Upp i rök, mumlar han. Upp. I. Rök.

När man sitter i bilkö hinner man tänka en massa som man annars skulle slippa. Man kan hålla på med en massa tidsfördriv, men det är nästan ofrånkomligt att också reflektera över hur man har det.

Om absolut ingenting blir som man tänkt sig kan där ändå finnas ett slags mörk tröst i att det är konsekvens i missräkningarna. Kanske vore det värre om en räkka besvikelser följdes av en tillfällig framgång och nytänd hoppfullhet, som strax skulle slockna i än fler fiaskon och missmod. Å andra sidan, vad hade han väntat sig? Vilka planer hade han gjort upp? Inga alls, uppriktigt sagt. Han har dagdrömt och låtit livet flyta på och hoppats på det

bästa. Att det liksom skulle lossna en dag. I stället har skruvarna bara dragits åt mer och mer till den gräns där han känner sig fri bara när han är ensam i bilen.

– Den som ändå kunde gå upp i rök, säger han högt och tydligt som för att pröva bärkraften hos de funderingar han nu låter löpa fritt.

Norrtull, den norra in- och utfarten till Stockholms innerstad, är bara en av flera flaskhalsar han har att passera på sin dagliga tur och retur- resa mellan villan i Enskede, söder om staden, och arbetet på 3M:s kontor i Rotebro i norr. Det verkar inte hjälpa med nya vägsträckor, tunnlar och avfarter, trafiken tycks automatiskt svälla för att uppfylla något slags jävlighetskoefficient. Mängden bilar i förhållande till framkomligheten kan liknas vid att försöka pressa in en madrass i ett örngott.

Hagaparken ligger grågrön och dyster, gamla Stallmästaregården har överlevt vägutbyggnaden med ett nödrop och försöker bevara något slags lantlig romantik trots att bilar och långtradare dånar förbi husknuten.

Här sitter han, dag ut och dag in. Liksom tiotusentals andra. Att åka kommunalt vore en logistiskt komplicerad historia, med trängsel och osäkra avgångar vintertid. Men faktum är ju, vilket han aldrig har sagt till någon, att timmarna i bilen skänker honom den enda tid för sig själv som han har. Egentid, som det kallas. När han kan tänka och säga vad som helst. När ingen kräver något av honom eller pochar på hans uppmärksamhet eller kritiserar honom. Det är bara då han slipper kollegerna. Och familjen.

Det är naturligtvis något djupt patetiskt och löjeväckande i att det bara är när han talar för sig själv som han säger vad han innerst inne tänker och känner.

Kjell har stängt av ljudboken, tappade tråden någonstans i jämnhöjd med Polishögskolan och kan inte påminna sig vad den egentligen handlade om. Ännu en i raden av deckare med snåriga intriger och långsökta slut. Han föredrar tystnaden en stund.

– Upp i rök, säger han igen.

Mobilen på passagerarsätet blinkar. Det är Lotta. Sannolikt vill hon att han ska köpa något på hemvägen. Han svarar inte, får skylla på tomt batteri. Displayen visar Lotta och barnen under markisen i trädgården. Smeknamnet Lotta klär henne egentligen inte, dopnamnet Charlotte stämmer mer med hennes strama uppsyn och det liksom överseende leendet. Ida och Andreas ser rakt in i kameran, hon påfallande lik sin mor fast hon är bara elva, han utan någon som helst likhet med Kjell fast han är tretton. Det var Lotta som ansåg att han skulle ha familjen som öppningsbild i telefonen eftersom det är mycket passande att ha det.

Han har noterat att han inte känner en stöt av värme, sammanhang och förväntan när den där bilden visas på displayen. Associationerna sticker iväg åt alla möjliga andra håll – att huset är för dyrt och slukar den lilla fritid han har, att sexlivet numera bara är ett ord, att barnen ständigt kräver mera pengar, att Ida klär sig för utmanande för sin ålder och att Andreas börjar tappa greppet om skolan och umgås med ligister som inte hör hemma i Enskede. Å andra sidan hör inte han själv heller hemma i Enskede. Det var Lotta som drev igenom husköpet. Det var ju passande att bo där.

Det fanns en tid när han faktiskt grubblade över om han verkligen är far till Andreas. Sökte likheter i detaljer som öron och fingrar men fann ingenting. Numera ägnar han det bara sporadiska och flyktiga tankar, men säker är han inte vad Lotta än säger.

Kön står stilla och regnet tilltar. Hans arbetsresor tar ungefär en timme i vardera riktningen, och som färdvägen är tjugoåtta kilometer betyder det att hans snitthastighet är drygt två kilometer i timmen. Två timmar om dagen gånger fem dagar i veckan gånger låt oss säga fyrtiosex veckor på ett år blir fyrahundrasextio timmar, alltså drygt nitton dygn som han tillbringar på det här sättet. Det låter fasansfullt, men å andra sidan blir vad som helst skräckinjagande om man räknar på det där viset och tänker

på hur kort livet är. Han har till exempel räknat ut att om man borstar tänderna fyra minuter om dagen i sextio år så har man stått där och gnuggat i sextio dygn när det är dags att bryta mål-snöret.

Man kan skrika högt för mindre.

Plåtfloden flyter trögt med ideliga stopp. Blåljus som flimrar längre fram, det är väl någon olycka till råga på allt. Lotta ringer igen, han svarar inte. Efter en stund kommer ett sms: ”Varför svarar du inte? Köp toapapper + olivolja + skjutsa Ida till stallet. Du måste fixa diskmaskinen. Jag blir sen.”

Kvällens program känns plötsligt oöverstigligt och får en klump i magen att växa till, men han vet att det går över. Han arbetar ju för guds skull med distribution och logistik, han om någon borde väl kunna hålla flera bollar i luften?

En budbil försöker tränga sig in framför honom men han blockerar vant och låter killen tuta bäst han vill. Han är luttrad men det händer att han får våldsfantasier när trafiken blir alltför pressande, målar upp scener där han lämnar bilen och ger sig på vägbusen med en stor skiftnyckel, en vardagens hämndängel som ger igen för all oginhet och brist på hjälpsamhet, slår in både tänder och näsa innan typen har fattat vad som händer.

Att Lotta ”blir sen” börjar bli snarare regel än undantag. Den nye chefen på event- och cateringföretaget är en smart, världsvan amerikan vid namn James som tydligen redan har halva inne hos den kvinnliga delen av personalen.

”Halva inne”, ett uttryck från tonårstiden då man ville ge intryck av en slängig världsvana och erfarenhet som i Kjells fall var fullständigt obefintliga.

Lotta får lägga band på sig när hon talar om James proffsighet, positiva driv, idéer och avväpnande charm. James är krävande och får alla att ”jobba på topp” och känna sig ”fabulous”. ”Go for it!” är ett uttryck som hon har börjat använda irriterande ofta. Go for what?

Idiot.

Varför är de fortfarande gifta? Kanske för att de båda fasar för det administrativa inferno det skulle bli om de beslöt att separera.

Hon säger inget om det, men han känner tydligt att bredvid James framstår han som gråmelerad och halvsovande. En bagatell till man. Närmast skrattretande.

Kjell Granlund drar djupt efter andan. Toyotan med den uppörda kvinnan kommer jämsides med honom igen just som kön börjar röra sig. Hon stirrar plötsligt på honom, det ser ut som om hon har gråtit. Han får till ett leende och nickar i något slags samförstånd, oklart över vad, men hon vänder bara blicken mot vindrutan igen.

När han till slut svänger upp framför garageporten och stiger ut med en Ica-kasse i handen blir han stående en stund. Senare ska han tänka att det kanske var just i det ögonblicket han bestämde sig, men sådant kan man inte vara säker på. Så mycket i livet är efterhandskonstruktioner.

Kapitel 3

Lotta vaknar alltid först i huset i Enskede. Huset har sex rum. På bottenvåningen en stor hall där det tidigare funnits en eldstad av något slag. Köket är stort efter att väggen till den gamla jungfrukammaren revs. Vidare finns här arbetsrum, gästtoa, vardagsrum i vinkel med öppen spis, och matsal med dörrar ut mot en altan. På övervåningen en mindre hall (där det står en teve), tre sovrum och badrum. Det är en ganska stor Enskedevilla. Alldeles för stor och dyr med tanke på familjens Granlunds inkomster.

När Lotta vaknar sträcker hon på sig, sedan vräker hon sig över på sidan för att kunna titta på klockan i mobiltelefonen som ligger på nattygsbordet. Kjell är också vaken nu, men han vill inte ge sig till känna riktigt än. Därför blundar han och låtsas sova. Han hör hur Lotta pustar när hon vänder sig om. Hon har fetmat ganska ordentligt de två sista åren, tänker han. Trots att hon frekventerar alla möjliga pass på Friskis & Svettis.

I natt har de legat med varann. Knullat. Det var inte igår. Ofta brukar Kjell sitta i hallen och titta på teve innan han smyger ner i dubbelsängen. Det gör han när han hör att Lotta sover. Allt blir enklare på det viset. Men det är inte bara därför han sitter uppe ganska länge på kvällarna. Han har svårt att sova. Det är ekonomin som trycker honom. Framförallt ett lån som håller på att förfalla, och han kan inte riktigt se hur det ska lösas. Han kan inte heller prata med Lotta om det. Det är något han själv har ställt till. Ibland vaknar han efter en mardröm. Det är alltid samma tema i olika variationer. Han håller på att kvävas, drunkna, eller blir beskjuten av soldater ur en fiendearmé. Ibland är det ett stort rovdjur som hoppar på honom. Det finns förstås ett samband med det där som hände en gång i tonåren. Ibland tror han att det är uttraderat och glömt. Men det kommer igen i drömmarna. Det ska alltid finnas där som ett morrande odjur. En mörk varelse. En skugga från det förflutna.

Igår kväll var det något som hände i dubbelsängen. När han la sig kände han Lottas hand komma glidande under täcket. Så smekte de varann en stund på de ställen där de alltid brukar smekas när det är någon form av erotik på gång. Efter en stund sätter sig Lotta på Kjell och börjar pumpa rytmiskt upp och ner.

Det är alltid så här de gör. En samlagsrutin som pågått i årtal. Men numera alltmer sällan. Det tar längre tid för Kjell att få utlösning nu för tiden. Han har inte så stora svårigheter att få stånd. Men ibland slaknar den mitt i samlaget, det behövs så lite för att komma ur fokus. Som när Lotta en gång pruttade till. Då blev den liten och mjuk och försvann. Men igår kväll gick det riktigt bra. Han fantiserade om den nya IT-tjejen Jonna på jobbet. Det är henne han ligger med. Han gissar att Lotta också har någon som hon fantiserar om. Det är väl han James, chefen på hennes jobb. De ligger i sängen och båda är otrogna i tanken, var och en på sitt håll.

Herregud, vad är det för äktenskap. Det är inte första gången han tänker så, men torftigheten blir så uppenbar när de har sex. Fast de är så nära är de så långt ifrån.

Så slår Kjell upp ögonen. De tar lite på varann – smeker lätt varandras armar. Det hör liksom till på morgonen efter att de haft sex. Men det betyder inte något annat än vad-skönt-det-var-igår-det-får-vi-inte-glömma-vännen.

Kjell ligger kvar en stund. Han hör Lotta duscha och klä på sig. Sedan väcker hon barnen och går ner i köket för att ställa fram frukosten.

– Ta bort alla grejer som ligger i vägen och i fönstren. Städ-Anna kommer idag, ropar hon upp mot övervåningen.

När Kjell torkar sig efter duschen betraktar han sin kropp i badrummets helfigursspegel. Begynnande kulmage. Slappa smala armar. Borde börja med någon form av träning. Han lutar fram ansiktet tätt intill spegeln. Ögonen är blå, men vitorna är inte vita utan rosafärgade. Det är de alltid på morgnarna, kanske är det något i kudden som han inte tål. Eller så är lakanen tvättade

med för mycket tvättmedel som inte sköljts ur ordentligt. Men det skulle han inte kunna ta upp med Lotta. ”Tvätta själv då för fan”. Men det har Kjell inte lust med. Han vet knappt hur tvättmaskinen fungerar.

Kjells cendréfärgade hår är kortklippt och tunt, näsan ganska rak och inte alltför stor. Kanske sitter ögonen något för tätt, ungefär som Björn Borgs. Men jag ”ser väl ut som folk gör mest”, tänker han och drar en hand över hakan, och beslutar sig för att inte raka sig idag. Han kunde ha lite skäggstubb. Det skulle kanske ge lite mer karaktär åt det ganska färglösa ansiktet. Så klär han sig och knackar sedan på Andreas dörr innan han går ner till frukosten. Inget svar från pojkrummet. Han gläntar på dörren. Rullgardinen är nerdragen och rummet vilar i mörker. Andreas sover fortfarande. Hela rummet ser ut som en självmordsbombare har hälsat på.

Han ruskar på Andreas. Förmodligen har grabben suttit uppe hela natten och spelat datorspel. Ibland har Kjell vaknat av att Andreas ropat inifrån pojkrummet mitt i natten: ”Jävla negerfitta, döda henne!”. Eller: ”Skjut judesvinet”. Det är något slags krigsspel han har kopierat från en kompis.

- Vad gör du i mitt rum, jag har sovmorron.
- Vi måste prata igenom en del saker, säger Kjell.
- Ja, ja, men inte nu va?

Vid frukostbordet sitter Lotta redan försjunken i sin Iphone. Hon har loggat in på Facebook och ler inåtvänt. Kjell tar fram en Muminkopp, håller upp nybryggt kaffe och sätter sig vid bordet. Ida är påklädd och sitter och plockar med en docka som har prinsessklänning av blått siden. Är hon inte lite för stor för att leka med dockor? Å andra sidan klär hon sig och målar sig ibland som om hon redan vore i övre tonåren. En liten utmanande Lolita. Men här hemma vid frukostbordet är hon fortfarande ett barn.

Lotta hummar och trycker då och då fram något meddelande på mobiltelefonen. Hon har ett par hundra vänner på Facebook. Kjell är också med i Facebook, men han har bara fem vänner.

Han kan inte begripa hur något så tråkigt kan engagera så många människor. ”I morse tog jag en kopp kaffe innan alla i familjen hade vaknat, solen höll just på att gå upp”, ”idag ska jag köpa nya jeans åt Tindra,” ”Äntligen frisk efter en vecka med seg snuva, Bosse bjöd kaffe på säng”. Gilla-knapparna smattrar från alla vänner, och kommentarerna haglar över alla spännande statements.

Nej Kjell begriper inte vad det är som lockar vuxna människor att sitta med näsan i mobilen varje ledig stund och kommentera alla enfaldigheter. Om man skrev ”Oj jag fick besked idag att jag är i sista stadiet av en obotlig cancer”, skulle det bli några gilla med tummen upp? Några skulle det säkert bli av bara farten. Kjell leker med tanken.

– Igår frågade Simona om jag trodde på Gud, säger plötsligt Ida och tittar upp mot Kjell. Tror du på Gud pappa?

– Nja, något måste det ju finnas därute, säger Kjell och brer havssaltat Bregott på ett fullkornsbröd. Han känner hur dumt det lät.

– Men tror du på Gud? envisas Ida.

– Jag kanske inte tror riktigt på den guden som prästerna predikar i kyrkorna.

– Du tror sådär va? säger Ida och lägger sitt lilla huvud på sned. Den lilla teologiska diskussionen vid frukostbordet gör att Lotta sliter sig från Facebook och tittar upp med ett leende. Men hon blir snart allvarlig.

– Men Ida lägg ifrån dig dockan och ät nu. Du måste gå om fem minuter.

Innan Kjell sätter sig i bilen hejar han på sin granne Ahlberg som också är på väg att backa ut från sin garageinfart.

– Mot gruvan igen, säger Ahlberg med ett snett leende.

Kjell skrattar instämmande.

Septembermorgonen är grådisig. Det kommer en höstlig pust som för med sig dofter av äpplen och blöta löv från villatomterna runt omkring. En ny dag har börjat. Åhh vad han bara skulle vilja gå upp i rök. Bara gå ut genom dörren och försvinna.

Kapitel 4

”Filet chasseur” tycks vara en bit gris täckt av brunsås med burkchampinjoner, ackompanjerad av industripotatis med segt ytskikt. Ett slags seg förhårdnad. För detta, inklusive mineralvatten och kaffe, betalar han nittio kronor.

Kjell håller sin lunchbricka och ser ut över matsalen. Klirret av hundratals bestick mot porslin blir liksom ett kallt brus. Bland mängden av anonyma ansikten dras blicken mot bortre kortsidan där Ejlert Borg i samma ögonblick tittar upp från sin tallrik med en antydning till ett leende och nickar nästan omärkligt mot en ledig plats vid bordet. Kjell låtsas inte se honom och spanar vidare över klungorna av tuggande och pratande människor. Han har undvikit Ejlert ända sedan festen förra hösten då de hamnade bredvid varandra i baren. Ejlert arbetar i vaktmästeriet och åtnjuter något slags respekt även hos de mer fyrkantiga typerna där trots att han är så uppenbart gay. Han är slank som en dansör, har sidbena och står med fötterna tätt ihop när han talar med en på sitt koncisa men lite affekterade vis. Kjell gillade honom, en person som tycktes vara på gott humör för det mesta och som alltid hade ett uppskattande ord att bjuda på, men den gången i baren gick det snett. Delvis berodde det väl på att de båda hade druckit några glas, men det sätt på vilket Ejlert fixerade hans blick och lade sin hand på hans arm kunde inte misstolkas: det var ett slags ragg, Ejlert utgick ifrån att Kjell och han var på samma våglängd.

Han minns den stöt som kollegans försiktiga närmande framkallade, det liksom brände till och kom tankarna att snudda vid det där han inte vill minnas, och han svalde resten av sin gin och tonic och mumlade något om att han måste gå. Sedan dess har han inte mer än hälsat flyktigt på Ejlert.

Men där borta sitter Hallestam, Kovic och blonda Jonna från IT, till utseendet en brokig trio då en ser ut som en bilförsäljare,

en som en krigsförbrytare och en som en fotomodell. Hallestem förefaller inte särskilt entusiastisk när han upptäcker att Kjell har tagit sikte på den lediga platsen vid deras bord. De ser bara hastigt på honom när han sätter ner sin bricka och han undrar varför han söker sig till dem i stället för till ett bord med främlingar där han skulle slippa kallpratet.

– Vilken tid det tar att köa här, säger han för att säga något. Man skulle kunna tro att det är klister de serverar.

Han försöker gärna säga något roligt när Jonna är i närheten, vilket bottnar i det där han läste en gång att ”if you can make a woman laugh, you’ve got your hand halfway up her skirt”.

Det låter inte lika fräsigt på svenska – ”om du kan få en kvinna att skratta så har du handen halvvägs upp under kjolen” – men det spelar ju ingen roll om man inte ens får henne att dra på munnen. Och Jonna reagerar inte.

När fick han senast Lotta att skratta? Hånskratt räknas knapptast i de här sammanhangen.

Kovic ger honom en likgiltig blick och fortsätter lyssna på Hallestem som är mitt i en utläggning om ett tv-program där deltagarna berättar om sina tillkortakommanden, kavlar ut sina liv och blir betygssatta efter hur eländigt de har det, och den som har det värst vinner något, vad det nu är. Publiken röstar på vems öde som är hemskast, tydligen.

Kjell smörar brödet. Han måste undvika att titta på Jonnas bröst. Hon skulle bara veta vilka klibbiga orgier hon har varit med om i hans fantasier. Han kan drömma om att bara släppa alla förtöjningar och flyta iväg i en varm våg av ohämmad lust med henne.

Han borde ta upp det här med Idas klädsel igen. Bara elva och sminkar sig. Lotta låter henne köpa alldeles för utmanande plagg. Lotta begriper tydligen inte att de måste ha koll på vad flickan gör vid datorn, det kryllar av webcam-pedofiler där ute. Ungarna i dag brakar rakt in i vuxenlivet, småkillar som aldrig har sett nåt naket på riktigt växer upp med gang-bang, tortyr och

analsex på nätet. Något helt annat än sexblaskorna han drog en Tarzan till som pojke.

Och vad ska de göra med Andreas? De där kompisarna han träffar och som han inte gärna talar om har ett katastrofalt inflytande på honom. ”Döda negerfittan”? På utvecklingssamtalen i skolan halvligger han i stolen och lyssnar förstrött till uppmaningarna att skärpa sig och ta itu med skolarbetet. ”Jag är ju för fan i puberteten, då blir man såhär” säger han med en röst som dryper av ironi och förakt.

Det är inte lätt att tycka om den pojke han har blivit, men det är väl en fars plikt att försöka göra det på något sätt.

Föräldrarollen passar inte honom egentligen, vilket barnen säkert håller med om. Han glömmer inte blicken de utbytte angående honom när de trodde att han inte såg. Den var inte bara en reaktion på rutintjatet eller prylkraven som inte tillfredsställts, den sa honom att de faktiskt inte tycker om honom.

De tycker inte om honom, och han har inte den blekaste aning om vad han ska göra åt det.

Han accepterar det.

Alla kan inte älska alla här i världen och det där med att blod är tjockare än vatten är mest en klyscha. Som att som man bäddar får man ligga, vilket naturligtvis ofta är sant, men så hemsk har han faktiskt inte varit. Lite oengagerad, kanske. Men hurdan mamma har Lotta varit? Ändå tyr de sig alltid till henne.

Han ångrar att han valde filet chasseur, men något ska man ju äta om man ska orka hålla sig vaken på Sven Westers snack om nya kampanjer i eftermiddag. Tvättsvampar och fluorescerande dekaler. Hela Norden.

Jonna förklarar för Hallestam att det är mossigt att bry sig om tv:s tablåer, hon kollar på det hon vill när hon vill. Hon ägnar inte Kjell en blick. Hennes mobil surrar och hon svarar. Hennes läppar är oemotståndliga. Och hennes fingrar. Herregud.

Kantinen besöks av folk från åtskilliga av de företag som klumpats samman vid sidan av E4:an, inte så mycket för matens skull

som bristen på alternativ. Serveringen är lika anonym och funktionell som hela området med dess kontorslådor och shopping. Han är tydligt inte på humör i dag, men det har han å andra sidan inte varit på åratals.

Han tuggar och blickar ut över ett par hundra andra människor som liksom han själv om några timmar åter ska trängas på pendeltåg och bussar eller sitta i bilkö.

Det är väl egentligen inget fel på jobbet, problemet är att han inte passar för det. Har aldrig gjort. Han klarar det men gör inte karriär. Det känns mer som att man tolererar honom än att han ses som en tillgång. Hur länge det nu varar. Om någon frågar var han arbetar och han svarar ”3M”, associerar de flesta till tejp, och följdfrågorna blir ju inte lika ivriga som om han hade sagt att han var kriminalpolis, skådis eller hjärnkirurg. Han brukar tillägga något i stil med att varumärket står för mycket mer än vad folk i allmänhet tror, man sysslar med en hel del mellan post-it-lappar och till exempel trafiksäkerhet, datorer, byggmaterial, elektronik, luftrenare, vårdutrustning, skyddsutensilier och rengöring. Men det blir ändå inga följdfrågor.

Trion lämnar bordet sedan någon föreslagit kaffe på kontoret i stället, och Kjell tvingar i sig det sista av måltiden. Naturligtvis är det skulden som tynger honom och färgar av sig på allt annat. Även när han inte tänker på pengarna pockar de på uppmärksamhet. Eller rättare sagt är det avsaknaden av dem som är som ett slags tinnituston i skallen.

Ett idiotiskt felsteg. Han läste en artikel om folk som gjorde sig förmögenheter på nätkasinon. Så en helg när Lotta var med barnen hos svärföräldrarna gick han efter ett par glas whisky in på en spelsajt med en föreställning om att ordna fram ett litet kapital som ingen annan skulle veta om, en valutareserv för att få någon guldkant på tillvaron, och hur det nu gick till hade han plötsligt förlorat tolv tusen kronor på poker och roulett. Han minns skräcken och föresatsen att raskt vinna tillbaka nästa dag, vilket slutade med panikinsatser och en förlust på femtio tusen kronor.

Det var otänkbart att låta Lotta få reda på klavertrampet, så för att fylla på kontot inför månadsräkningarna tog han ett lån hos ett av alla dessa mindre nogräknade låneinstitut, och när det var dags att betala hade han inte lyckats skrapa ihop den nödvändiga summan. Kronofogde och betalningsanmärkningar måste undvikas till varje pris, så Kjell vände sig till den före detta kollegan Gerhard Uller som sin påstådda arbetslöshet till trots kör en svindyr BMW. Denne satte Kjell i förbindelse med en man som kallade sig Nalle och som erbjöd ett lån på femtio tusen på stående fot, att återbetalas med sextiofem tusen inom tre månader.

Det var ett egenartat möte och en blick in i en för Kjell främmande värld. Nalle tog emot i en bilverkstad på Hudiksvallsgatan. Lysrörsljus och lukt av olja och gummi, han verkade inte ha med själva rörelsen att göra, utan satt på bordskanten i det som skulle föreställa kontor med överrocken på och pappmugg med kaffe i handen. Keps och halsduk, man kunde ta honom för vem som helst. Verkstadsinnehavaren var en tystlåten grek eller turk som stod böjd över motorn på en gammal Mercedes. Nalle var jovialisk på ett obehagligt sätt, han sa sig ha all förståelse för tillfälliga ekonomiska trångmål och var villig att hjälpa till, han fick det att låta som om det rörde sig om något slags filantropisk verksamhet. Han rotade i en Coop-kasse som kanske innehöll hundratusentals kronor och slängde till Kjell en bunt med hundra femhundringar.

– Max tre månader, sextiofem lax tillbaka. Är vi överens om det?

– Ja. Naturligtvis.

– Och vi snackar inte försening och sådant. Det här är inte Bolibompa, vet du, det blir jävligt hårda puckar om du trasslar till det.

Han sa det med samma godmodighet som om det hade gällt något vardagligt småprat.

Nu var emellertid tiden ute, och telefonsamtalet till Nalle med önskemål om uppskov hade blivit mycket obehagligt. Långgiva-

rens tidigare godmodiga ton var radikalt förändrad. Kjell fick veta att det skulle bli väldigt otrevligt för honom om inte pengarna kom fram. ”Min verksamhet bygger på att folk betalar tillbaka i tid”, hade Nalle förklarat, ”och för att jag ska bli trovärdig måste jag visa att jag menar allvar, det begriper säkert även en sån som du. Jag skiter i hur du gör, men pengarna ska fram. Varje dags försening kostar dig fem tusen extra. Efter fem dagar gäller dubbla totalbeloppet. Sen kommer några pojkar och knäcker dina armbågar åt fel håll. Begrips?”

Det var ord och inga visor, och mitt i detta inferno måste avgasystemet på bilen bytas och Lotta impulsköpte en dyr råsaftcentrifug utan att ens diskutera det med honom. Det liksom rasade in. Han övervägde att försöka låna pengar för att betala Nalle, men insåg att det skulle bli en dödsspiral.

Sömnlösheten, diarréerna, otåligheten, humörsvängningarna, ledan och längtan bort hade funnits där redan innan. Nu höll det sannerligen på att brista. Vad skulle han ta sig till? Vad kunde han ta sig till?

De är ständigt på gränsen för att få ekonomin att gå ihop. Det är därför han så ofta ägnar helgerna åt alla dessa småreparationer på huset som måste göras, att anlita proffs blir för dyrt även med rot-avdrag. Lotta vill inte höra talas om att skaffa en billigare och mer lättskött bostad. Hon lever i en låtsasvärld där pengabekymren bara är ett bevis på hans oförmåga. Hans ekonomiska impotens.

James, däremot.

Skulle inte förvåna om han har en kvarts miljon i månaden. Så ser det ju ut, ta bara skojarna i bank- och finanssektorn. Tio miljoner i årslön, och skiter det sig rycker staten in med skattepengar. Bonusen faller ut lik förbannat.

Kjell kan avundas människor som engagerar sig politiskt, som försöker förändra. Eller avundas – han tror att det är en fåfång kamp, men han känner något slags sympati med deras rättspatos, med deras goda vilja. Men de kallögda och smarta vinner ändå

till slut. Det är sådana Lotta beundrar, de som vet att ta för sig. Så varför gifte hon sig med Kjell Granlund? Kanske för att hon inte var så het på marknaden som hon inbillade sig.

När han efter dagens slut går ut på parkeringen i det grå duggregnet är det med en lite absurd längtan efter timmen av ensamhet i bilen.

– Kjell!

Han vänder sig om och ser Jonna komma emot honom. Det rycker faktiskt till i skrevet. Hennes kapp är öppen och de där gudomliga brösten gungar under blusen. Vad är detta? Han försökte prata med henne på förra personalfesten och har fantiserat om att föreslå ett glas någon gång, helt verklighetsfrämmande, naturligtvis, hur skulle det gå till? Hon spelar i en helt annan division.

Men där kommer hon, och han går i baklås. Han kan inte föreställa sig vad i all världen hon skulle kunna vilja honom. Han får till vad han hoppas är ett självsäkert leende.

– Hej, säger han, jag-

– Du, en sak, säger hon och står litet bredbent framför honom och riktar ett finger mot hans ansikte. Lunchen i dag. Och en massa andra gånger. Jag ser ju hur du tittar på mig. Om du tror att jag känner mig smickrad av det så har du fel. Jag tycker det är obehagligt.

Hon stirrar honom i ögonen. Det är blankt i huvudet.

– Men för guds skull, Jonna, jag-

– Lägg av, bara. Lägg av. Jag vill inte bli utsatt för det. Inte av dig.

– Men vad har jag gjort? Jag har väl inte... alltså, jag är inte den ende mannen här som tycker att du är attraktiv, och om jag har tittat på något otrevligt sätt så är det inte-

– Du glor! Och jag avskyr det. Förstår du? Jag vill inte ha dina blickar på mig. Det är sånt man kan anmäla, fattar du det? Du tafsar med ögonen.

Hon vänder om och går bort till en liten röd Hyundai. Hon

säger något som låter som ”jävla råttor”, men han är inte säker.

Han går till sin bil och blir sittande bakom ratten. Regnet pickar på taket. Lotta ringer.

– Du har väl inte glömt att mamma och pappa kommer i kväll?
Har du köpt vin?

– Fan, jag -

– Herregud, måste jag tänka på allting? Du är så frånvarande att man undrar ibland.

– Jag ordnar det.

Det liksom trycker bakom ögonen. Harald och Cecilia på middag, hur har han lyckats glömma det? Ren förträngning, förmodligen, eftersom varje sådan kväll är en prövning med ständiga antydningar, gliringar och till skämt förklädda oförskämdheter rörande hans brist på initiativförmåga och framåtanda. Brist på karriär. På pengar.

Harald och hans gokartsnack.

När han når påfarten till motorvägen måste han svälja hårt flera gånger för att inte brista i gråt.

Kapitel 5

Harald och Cecilia, tänker Kjell, när han står på systemet vid Globen. Varför ska dessa båda åkerspöken bjudas på middag en torsdagskväll? Mitt i veckan. Så måste han köpa rött vin för Harald dricker bara rött vin och grogg. Men det ska inte bli någon grogg ikväll. I morgon är det jobbardag som vanligt. Men det är inget som Harald och Cecilia bryr sig om.

Åkerspöken ja, välfunnet. Han ler lite för sig själv, ganska mitt i prick faktiskt. Men leendet varar inte länge. Han är fortfarande skakad av Jonnas påhopp. Och så pengarna som ska återbetalas, pengarna, pengarna. Hur fan ska han kunna bli fri från den här mardrömmen. Att Harald och Cecilia kommer på besök gör knappast humöret bättre.

Harald Bengtsson har sysslat med gokart. Han och Cecilia drev tillsammans en gokartbana i Handen. Harald var för tjock för att själv komma i en gokart, men han drev företaget med fast hand. Cecilia satt på kontoret och skötte bokföringen. De är båda rätt trista typer, enligt Kjell. De saknar humor, vilket Harald försöker kompensera genom att hålla en skojfrisk ton och ständigt berätta roliga historier, eller fullständigt poänglösa anekdoter från gokartstiden.

Alltid samma historier. Och inte sällan kommer det en gliring om Kjells obefintliga karriärmöjligheter.

Harald hade nog drömt om att Lotta, som är enda barnet, skulle gifta sig med, typ, en börsmäklare eller karriärinriktad affärsman som kunde lyfta även Harald och Cecilia ännu lite högre upp på den sociala rangskalan. Men med Kjell som svärson var naturligtvis de förhoppningarna grusade.

Efter pensionen sålde Kjells svärföräldrar villan i Hökarängen och köpte en bostadsrätt i Farsta. Gokartbanan är för länge sedan borta ur bilden och nu handlar det mest om att slå ihjäl tiden med att spankulera omkring i affärscentrumet därhemma,

eller göra utflykter i den gamla Volvo 740:an till andra gallerior och affärscentra, beväpnade med ett knippe urklippta rabattkuponger för fyndshopping. Eller så tränger de sig på hemma hos Kjell och Lotta så ofta som möjligt.

När Kjell kör upp på garageinfarten där hemma bromsar även Ahlberg in och parkerar sin silverglänsande Mercedes C- klass Coupé på sin uppfart.

– Tjenare Kjell, nu var vi vältajmade, till och från gruvan samtidigt, säger Ahlberg med en grimas som ska föreställa ett leende.

– Jo, ser så ut, säger Kjell utan att komma på något fyndigt svar medan han klinkar och klonkar med sina systempåsar som han placerat i baksätet på den bättre begagnade Audin.

– Ska bli fest, ser jag.

– Njaä fest och fest, Lottas föräldrar kommer så då måste man bulla upp.

– Du förresten, säger Ahlberg. Du har sett affischen om städning av allmänningen på söndag? Vi ska röja och göra lite fint på lekplatsen och sen är det tänkt lite grillning om vädret är fint. Kommer Lotta och du?

– Jo vi kommer, säger Kjell, men i tanken lägger han till ordet kanske. Han har ingen lust att hålla på och räfsa i den där allmänningen nu när deras egna barn inte nyttjar den. Det blir likasom gratisjobb åt alla med småungar.

I hallen kommer Lotta emot honom. Hon är på gott humör. Och när hon är på gott humör så blir det gott även för Kjell. Lotta kan utstråla både värme och kärlek när hon är på det humöret. Hon tar systempåsar till köket och ställer flaskorna på en köksbänk.

– Bra Kjell, säger hon med värme i rösten. Helt rätt vin.

Kjell känner värmen och tycker om den, men det finns också det där "helt rätt vin" – precis som om han inte kunde klara av att köpa vin. Han får lite beröm för att han klarat det idag, som en skolpojke som kan gå och handla åt mamma. Men han vill inte grotta ner sig i analyser av vad Lotta säger. Det är värme i

hennes röst, och det räcker en bra stund för Kjells välbefinnande.

Det doftar stek av något slag i köket. I ugnsljuset kan man skönja lergrytan.

– Det blir fläskfilégryta med kronärtskockor. Pappas älsklingsrätt. Ljuvligt timjandoftande fläskfilégryta med rara små kockor, kvittrar Lotta i ett försök att härma reklamslag från något teveprogram.

Så här len och glad har inte Kjell hört sin fru på länge. Det måste betyda att det går riktigt bra på jobbet. Det är då hon är som mest uppåt.

– Är det din mammas älsklingsmat också? undrar Kjell.

– Jag vet inte om hon har någon särskild... jo förresten apropå pappor, din pappa ringde strax innan du kom. Han ville inget särskilt sa han. Du kunde ringa när du har tid. Det är inte precis ofta ni talas vid och ännu mera sällan som ni träffas måste jag säga.

– Varför ringde han inte direkt till mig? Han har mitt mobilnummer.

– Kanske han har glömt det. Han glömmet ju en hel del. Han ringer på det gamla numret. Varför har du inte sagt upp den fasta telefonen, förresten? Eller måste jag göra det också?

Lotta sträcker sig efter en tjock virkad grytlapp och öppnar ugnsluckan under tiden som hon pratar. Doften av steken fyller köket.

– Man kan undra varför han kallar dig Bläckan fortfarande. Det låter liksom... ja lite förnedrande, ”hej, hej, har du Bläckan hemma?” Jag menar det var väl när du var pojke som du hade det smeknamnet, eller ska jag säga öknamnet...

Lotta skjuter in lergrytan igen efter att ha inspekterat stekens utveckling.

– Och det var väl dina kompisar som kallade dig så... ja jag vet inte, jag tycker bara... Tar du det stora fatet där, nej inte det, vi ska ha deras servis som vi fick när jag fyllde fyrtio. Det tycker pappa om.

– Skulle jag ringa, var det något, lät han konstig?

– Nej inte alls. Han lät som vanligt lite trög, demenströg. Men inte förvirrad. Nu hinner du i alla fall inte ringa för snart kommer pappa och mamma, om du ska gå upp och duscha så kan du väl se efter att barnen ser någorlunda ut till middan.

Kjells pappa håller på att bli senil. Det märks ibland, och numera allt oftare. När Kjell pratar med honom låter det fortfarande som om han jobbar som journalist fast det var många år sedan han slutade som lokalredaktör i Nyckelby för Östersundsposten. Numera är han änklung och har flyttat till en mindre lägenhet. Ibland när han ringer till Kjell är det om något scoop som han är på spåret. Förmodligen något han läst i tidningen och låtsas att det är han, Carl Otto Andersson, som kommit på det.

Kvart över sex kommer Harald in genom dörren med ett frustande, tätt följd av sin hustru Cecilia, som är mager och grå. Ju tjockare och rödare Harald blir desto magrare och blekare verkar Cecilia bli.

– Gooooo... cart, nästan vrålar Harald som en första hälsning. Samtidigt gör han en uppåtgående gest med armen mot taket. Det hela ska symbolisera framgång och uppgång. Men själva rörelsen med armen liknar mer den berömda tyska hälsningen.

Lotta skrattar hjärtligt, hon är pappas flicka och beundrar Harald.

– Men pappa då, säger hon.

Alltid samma ”gooo cart”, samma gest med armen, och samma ”men pappa då”.

Kjell ler lite stelt, han önskar sig långt därifrån.

– Vad trevligt att vi fick komma, frustar Harald. Han har kal hjässa, men buskiga ögonbryn, grå tofsiga polisonger som ramar in ett tomatrött ansikte. Under näsan slokar en gulvit mustasch. Gokart har varit hans värld. En manlig värld visserligen, men förkrympt på något sätt – mer som en slags leksaksvärld för gossar.

– Här doftar ljuvligt, kuttrar Cecilia och vrider sina kalla vissna händer. Vi är jättehungliga.

Vid middagen berättar Harald historier om dråpliga drop-in-körningar som man haft på banan i Handen. Men Harald kan inte berätta historier på rätt sätt, ibland drar han poängen först och sedan kommer själva historien. Och så kommer det som Kjell bara sitter och väntar på:

– Och Kjell då, hur går det därute på 3M, du har inte fastnat i tejpén?

Så skrattar Harald så det bullrar.

Cecilia ler, aningen plågat. Lotta skrattar, inte direkt så hon tjuuter, men hon skrattar. Barnen himlar med ögonen.

Så ringer det på dörren. Det är en otäck skärande signal som Kjell har tänkt byta ut, men det har inte blivit av. Det ringer igen. Samtalet kring bordet dämpas, Andreas går till dörren. Det kan möjligen vara en kompis till honom som ringer på vid den här tiden.

Så kommer han tillbaka.

– Det är till dig pappa.

– Vem är det? frågar Lotta.

– Vet inte två gubbar, skumma typer.

Kjell känner hur rädslan kommer krypande. Det kan väl ändå inte vara för de där pengarna, tänker han. Sedan tänker han inte så mycket mer utan går med hastiga steg mot dörren.

Nu är det alldeles tyst vid bordet. Alla vill höra vad det är för skumma typer som hälsar på Kjell.

Utanför står två stora vildvuxna individer. Kropparna är nästan vanställda upptill av muskler. De har enorma bukar som de stora skinnvästarna inte lyckas dölja. Den ena har en tatuering som föreställer en orm som ringlar sig om halsen och ända upp på den rakade hjässan. Allt detta hinner Kjell uppfatta i lampskenet ovanför ytterdörren innan Orm-mannen tar till orda.

– Är det du som är Kjell?

– Ja men vi sitter faktiskt hela familjen och äter middag med gäster.

Han hör själv hur tunn och ynkelig rösten låter.

– Kom ut på trappen då så behöver vi inte störa i middagsätandet, säger han som för ordet.

Kjell går ut på trappen och stänger dörren.

– Om vi inte är felunderrättade så skulle du vara skyldig lite pengar. Är vi på rätt spår då?

Mannen låter egentligen ganska vänlig, så Kjell lugnar ner sig en aning.

– Jo det stämmer och jag ska betala, faktiskt det första jag gör imorgon. För fan det ska jag.

Den andre muskeljätten som ännu inte sagt något tar tag i Kjells skjortkrage och trycker upp honom mot dörren. Det känns som ett strupgrepp som hårdnar alltmer.

– Precis det, säger Orm-mannen, som tydligen är den enda av de två som yttrar sig. Precis det, men enligt instruktionerna så får du tre dar på dig. Tre dar och inte en timme till. Finns inte överenskomna pengar där de ska vara då så hälsar vi på igen. Och då blir det liksom lite andra takter, jag tror att du kanske fattar. Här är ett mobilnummer du kan ringa.

Den tyste släpper sitt grepp. Kjells skjorta har åkt upp och kragen sitter nästan vid nästippen. Så vänder de bägge männen på klacken och går mot sina motorcyklar. Och med ett ljudligt bröl från motorerna drar de iväg på den fridfulla villagatan.

Kjell stoppar lappen med mobilnumret i fickan och står kvar en stund för att samla sig och tänka ut vad han ska säga till de andra runt middagsbordet när han kommer in. Han känner att det är på vippen att han skitit på sig.

Han har varit med om något liknande förr.

Gamla känslominnen kommer tillbaka som om det vore en eldstorm som drar genom kroppen. Korta filmklipp från en skog, ett vidrigt ansikte tätt intill sig. Den psykiska smärtan, rädslan som expanderar och nästan vill spränga kroppen. Benen som förlamade. Några hulkningar som vill fram. Svårt att få luft.

Så ser han hur det rör sig bakom gardinen hos Ahlbergs. I morgon vet alla i grannskapet om besöket.

Kapitel 6

Ingen kring bordet hade trott honom, naturligtvis.

Klockan är halv fyra på morgonen och han är fortfarande darrig efter inkassobesöket. Han sitter i morgonrock i det mörka vardagsrummet med ännu en whisky framför sig och ser ut mot den tysta och fullkomligt öde gatan i idyllen där utanför.

Också huset är tyst som i graven. Lotta sover, barnen sover. Man kan ana frysens monotona mumlande.

Harald, Cecilia och de andra hade stirrat på honom när han återvände till bordet och noterat hur blek och uppriven han var, trots att han hyperventilerat och rättat till kläderna på toa. ”Ja, man ska inte ha med såna där att göra”, hade han sagt med vad han hoppades lät som avmätt irritation och ett leende som stramade. ”Det är en motorcykelklubb som har beställt dekal, streamers och skyltmaterial, och så kommer de till mig för att leveransen har blivit försenad! Kan ni tänka er det? De inbillar sig att jag har med saken att göra, och de fattar inte att vi inte har fått de fluorescerande färgerna och att det inte är nåt vi kan råda över. Jag ska tala med min chef om det där paket. Vi behöver inte såna kunder. Drägg. Mer vin, Harald?”

Trovärdigheten i det där var väl bra nära noll, men när han blivit bombarderad med ifrågasättanden av såväl Lotta som Harald och Andreas hade han benhårt vidhållit sin version. Man kan bita sig fast i vilka orimligheter som helst så länge motparten inte kan bevisa att man ljuger, det är en grundbult i hela det förbannade rättssamhället.

Oskyldig tills du är överbevisad.

Men vad ska han ta sig till?

En första åtgärd hade varit att dricka för mycket vin till midagen och sedan trots allt blanda groggar under förevändning att det var för Haralds skull.

När han blir lite berusad flyter det upp tankar på sex med

Lotta, men numera slocknar de inför insikten att det ändå inte brukar bli något.

Tre dagar. Nu är det skarpt läge. Det där med att man gillar sina egna fällor verkar stämma till hundra procent. Vad hjälper nu de där klyschorna de matas med på kick-offer, så kallade inspirationsdagar och helgkonferenser av självutnämnda vishetslärare, coacher och avdankade idrottsmän? ”Samma hellre motströms än flyt med soporna!” ”När förändringens vind når dig, bygg inte ett vindskydd, bygg en väderkvarn!” ”Det gäller att komma på vad som passar just dig – sanningen är att alla kan vara riktigt bra på något!”

Ja, man kan ju till exempel försöka vara en riktigt bra förlorare, kanske Harald skulle säga på sitt överdrivet menande sätt.

Herregud. Harald. Svärfar. Ett ilandflutet lik som inte har vett att hålla käften.

Kjell inser att det är en smula oroväckande att han är så pass berusad eftersom han ska sätta sig bakom ratten om bara några timmar. För stunden känns den tanken outhärdlig.

Han ser sig om i rummet. Konturer, silhuetter, skuggor: öppna spisen, hörnsoffan, fåtöljerna, tavlorna från konstföreningslotterierna, den stora tv:n, altandörrarnas glas som behöver putsas.

Hur många timmar har han tillbringat här?

Känslan av överflödighet som han i början tog för vanlig nedstämdhet eller lättare depression har blivit mer eller mindre permanent. Han är användbar, som bankomat och hjälpreda och hemmafixare och chaufför, men uppskattad? Nej. Nej, nej. Han bara lät det ske i den heliga kärnfamiljens namn.

Lotta. Och barnen. Han är mer eller mindre likgiltig för dem. Och Lottas goda humör innan middagen, var det inte ännu ett tecken på det han motvilligt misstänker, att det är något mellan henne och den där James? När var det hon slutade tycka om mannen hon lovat att älska i nöd och lust? Det händer att de knullar, som härom natten visst, de spelar sina roller, hushållet rullar, man umgås med somliga bekanta.

Han tänker på Andreas hånfulla misstroende inför historien om MC-killarna.

– Upp i rök, viskar han och smuttar på spriten, det är vad man skulle gå.

Den iskalla klumpen i magen tynger. Det sägs att ångest är skräck utan objekt, men han vet nog vad han är rädd för: i närtid handlar det om skulden, i det längre perspektivet att livet har brakat in på en återvändsgata, och han har inga lösningar.

Farsan skulle aldrig ha satt sig i den här situationen. Han var på sin tid en på det hela taget skötsam och plikttrogen man med en del modesta drömmar, nu märker man att han mentalt håller på att gå upp i fogarna. Än är det bara glimtvis, men en hjärna kan slamma igen ganska fort, det var mormor ett gott exempel på, hon som i åttioårsåldern raggade på manliga biträden på äldreboendet och ringde hem till sig själv för att sedan få raseriutbrott när ingen svarade.

Kjell funderar över hur det ska bli om gubben flyttas till ett demensboende.

Han måste ringa honom, pappa blir ju så glad. Men det är väl inte stor idé att anförtro honom sanningen om hur hans sons liv har blivit. Man ska reda sig själv, ha ordning på torpet och inte sitta och jama om hur förbannat orättvist livet är. Somliga har anledning att vara jävligt glada för att livet är orättvist, Bläckan, för om det vore rättvist skulle de ha det ännu värre.

Farsan kallar honom fortfarande Bläckan. Farsan med sina ”scoop”. Lokalredaktör i Nyckelby, inte som att vara krigskorrespondent, precis.

Farsan.

Kanske är det just i den stunden idén föds – att det faktiskt är möjligt att gå upp i rök.

I något slags dämpad eufori tar han en whisky till, bara en, och blir sittande rak i ryggen i fåtöljen med blicken oseende på den döda gatan och känner hjärtat slå fortare

Det vore möjligt. Det är en vild och alkoholmarinerad idé i

vargtimmen, men det är den enda idé han har, och den fyller honom med en plötslig, svart förväntan och känsla av befrielse av det slag man kan känna av att se sitt hus brinna upp.

Man slipper alltsammans. Det finns inget att göra. Räddningslöst förlorat, tack och lov!

Det föresvävar honom att mc-killarna kanske ger sig på familjen om de inte får tag i honom. Det som kallas vendetta transversale i maffiakretsar, enligt en deckare han läste. Men det är nog inte troligt. Det vore för farligt för dem med tanke på att det i sammanhanget är en skitsumma det handlar om.

Sjukskriva sig i dag, stanna hemma. Det ger honom de timmar han behöver.

Han lullar ut till köksbordet, tänder lampan, tar blocket de brukar skriva inköpslistor på, stjälpur upp en gnutta whisky till och sätter sig. Nu handlar det om kontanter, cash is king om man inte ska lämna spår efter sig så snart man köper något. Med den berusades lite yviga stil börjar han skriva en lista:

”Bilen – cirka 50 000. Halva sparkontot – kolla! Jirlowtavlan – kanske 3000. Lönekontot – cirka 6000.”

Kjell Granlund börjar planera sin flykt från praktiskt taget allting som är hans vardag, och kanske har han aldrig varit så tillfreds med livet som i den stunden.

Kapitel 7

Det är morgon. Blåkullagatan i Enskede börjar vakna till liv. Dagen är gråmulen, det ligger som en fuktdimma över villataken. Bilar startas, barn ska till dagis och skolor, föräldrar till sina jobb. Men hemma hos Granlunds är det ingen vanlig morgon.

Kjell ligger kvar i sängen medan Lotta är nere i köket och ställer fram frukost. Kjell bara vänder sig om när han hör Lotta ropa att frukosten är klar, och så snarkar han vidare. Så känner han att någon ruskar på honom och han vaknar ur sina dimmiga drömmar. Drömmar om att han är hemma i Nyckelby och är tonåring och ska passa bussen till Östersund där han går i skolan. Mamma står och ruskar honom. ”Kjell, vad är det med dig, du måste upp nu.”

Men det är inte mamma och han är inte i Nyckelby. Han är i villan i Enskede och det är hans fru som står och ruskar i honom.

– Men vad fan Kjell, säger Lotta. Ska inte du upp till jobbet? När gick du och la dig, du stinker sprit. Du kan inte köra i det här tillståndet. Vad är det som händer egentligen? Varför står det plötsligt två gangsters utanför dörren när hela familjen sitter i lugn och ro och äter middag. Kjell, för fan svara. Det är väl ingen som tror att dom där snubbarna var kunder till 3M.

Men Kjell får bara fram något grötigt om att han är sjuk och inte tänker gå till jobbet idag.

– Ja nåt sjukt är det, säger Lotta. Vi måste tala igenom det här. Pappa tror att du har några märkliga affärer. Vi får prata om det ikväll. Och då menar jag verkligen att vi ska sätta oss ner du och jag och prata igenom vad som egentligen är på gång. Men en sak vill jag höra ifrån dig innan jag går till jobbet: Har jag anledning att vara orolig? Har våra barn någon anledning att vara oroliga, svara Kjell.

– Nej, säger Kjell. Jag måste in på muggen.

Han mår illa, ja riktigt illa. Så illa som man gjorde som grabb

när man druckit för mycket av olika spritblandningar. Nu är det både alkohol och en fruktansvärd ångest för sakernas tillstånd som börjar bubbla upp ur magen. Han vräker sig ur sängen och springer in på toaletten. Ställer sig på knä och hulkar ner i toaletstolen. Det här inte klokt, hör han Lotta muttra högt utanför dörren. Så hör han hur hon går ner för trappan. Då kommer den första kaskaden och plaskar ner i toastolen. Han harklar sig några gånger och känner hur det lättar, men det bränner i strupen. Så sätter han in två fingrar långt ner i halsen för nästa kaskad, men det blir bara hulkningar.

– Vad gör du pappa, jag måste in på toa det är jättebråttom.

Ida står utanför och knackar på toadörren.

– Du får ta toan därnere, säger Kjell med en skrovlig och ynkelig röst.

– Vad är det med dig egentligen? Mamma säger att det är nåt konstigt.

Varför kan inte ungen bara gå nerför trappan. Varför kan de inte ge sig iväg till sina skolor och jobb så han blir ensam. Han måste vara ensam nu.

– Men jag måste ha min tandborste, den är därinne.

– Det finns säkert någon tandborste där nere, fråga mamma.

Så hör han hur Ida går nerför trappan och samtidigt ropar till Lotta att pappa inte vill släppa in henne på toan.

Så står Andreas utanför dörren.

– Du har krökat va? säger han med illa dold förtjusning.

– Nej jag har influensa, säger Kjell.

Andreas skrattar håfullt och går ner till frukosten.

Så hör han steg uppför trappan. Han hör att det är Lotta igen.

– Kjell vad är det här för lappar du sitter och skriver, bilen femtiotusen, Jirlowtavlan tretusen. Men vad är det här, Kjell, vad är det här? Kan du komma ut från toaletten nån gång.

Helvete, hur kunde han vara så oförsiktig att han inte kastade det där han satt och kluddade ner i natt. Det är klart att Lotta blir misstänksam.

– Nej, det är inget, säger Kjell. Jag bara satt och kollade lite tillgångar på skoj bara. Vi får prata om det där ikväll.

– Det här blir värre och värre, säger Lotta och trippar snabbt nerför trappan igen. Nu har hon brättom till jobbet.

Andreas är den sista som smäller igen ytterdörren. Det blir tyst i huset. Kjell tar en dusch, klär på sig och går ner i köket. Han förmår inte äta någon frukost. Tar istället den bärbara telefonen ute i hallen och ringer sig sjuk. Så håller han upp lite ljummet kaffe och ställer sig i köksfönstret.

Det duggar lätt. Blåkullagatan är blank av väta. En perfekt dag att försvinna tänker han. Huvudet dunkar och det gör ont i kroppen som om han hade träningsvärk. Men sådan värk kommer han knappt ihåg hur den kändes.

Ok, tänker han. Jag mår dåligt, livet har gått in i ett svårbemästrat kaos. Vad skulle till exempel hans granne Ahlberg ha gjort om han befunnit sig i samma läge? Tanken är egentligen ganska roande. Bosse Ahlberg med sin Mercedes, sin gulliga Katja och de välartade barnen skulle aldrig hamna i en situation som Kjell har ordnat för sig.

Han kommer ihåg en gång när Ahlbergs varit inne och ätit middag hos dem. Det var i början, när de var nyinflyttade och ville bekanta sig med de närmsta grannarna.

Både Lotta och Kjell stod i köket och grejade med maten. Så bar Kjell en soppterrin ut till matsalen, men blev stående i den lilla serveringsgången. Bosse och Katja stod i fönstret och höll armarna om varann. De tittade på sitt hus och Bosse sa ”när man ser huset från det här hållet så ser det ännu större ut, och det är ju inte helt fel”. Kjell hade hostat lite och fortsatt in med soppterrinen. Han låtsades som han inte hört något.

Ja det var då det, barnen var små och de hade lyckats komma över villan i Enskede. Det var på håret med lånen. Men när Harald gick in som borgensman löste det sig. Det var väl därför som Harald och Cecilia så ofta menade sig ha rätt att komma på besök lite när som helst. Harald tyckte väl att villan tillhörde honom i viss mån.

Hursomhelst, den där första tiden var ganska lycklig. Huset gjorde att både Kjell och Lotta kände att de kommit upp ett par pinnhål och positionerat sig i ett statusområde. Dessutom med polsk städhjälp i form av Städ-Anna. I själva verket hade de lånat sig till den där statusen. Men det hade å andra sidan alla på Blåkullagatan, i varierande grad.

Och nu var det åt helvete. Med allting.

Kjell går bort från fönstret och sätter sig vid köksbordet. Försvinna. Han skulle gå upp i rök. Ju mer han tänker på detta, desto lugnare blir han. Han har lekt med tanken ett par gånger. En fantasi. Alltid lika njutningsfull. Var det igår, eller i förrgår som tanken plötsligt manifesterades som en realistisk möjlighet? Var det Ahlbergs beskäftiga pladder vid bilen som fick bågaren att rinna över? Han kände att nu får det vara nog. Nu går jag upp i rök. En tid i alla fall.

Men det var igår, med de där figurerna som hotade, som han undermedvetet och slutligen bestämde sig. Katastrofkänslorna som kom upp. Den reflexmässigt första tanken var flykt. Han hade gjort det förr. Och klarat sig – i alla fall fysiskt. De undermedvetna och lite diffusa tankarna hade under natten och morgonen flutit upp till ett medvetet beslut.

Att gå upp i rök betyder faktiskt en vändning, att påbörja något nytt. Även om allting i grunden förmodligen skulle bli ännu värre av att han försvann och inte tog ansvar. Eftersom företeelsen i form av rymning är så ovanlig, om man räknar bort dementa, psykiskt sjuka och kriminella, så finns det liksom inget att hålla sig till i sammanhanget.

Ingen struktur eller modell. Ingen känd, respekterad och samhällsnyttig medborgare som man kan se upp till, har gått upp i rök. Och definitivt ingen här på Blåkullagatan, så vitt Kjell vet.

Han skulle bli den första. "Blåkullamannen" skulle bli omtalad som han som förlöpte hemmet. Eller säger man förlöp? Blåkullamannen som satte hustru och barn i sticket. Inget ansvar alls. Förmodligen psykopat av något slag.

Tankarna går åt olika håll. Förvirrade ena stunden, kristallklara nästa ögonblick.

Vem skulle säga att han inte tog ansvar? Det kanske är så att han måste försvinna ett tag för att skaffa fram pengar och ordna upp allting.

Att köra iväg till jobbet i Rotebro skulle inte lösa något. Att tala med Lotta och få henne att gå med på att sälja bilen och lite annat är inte någon bra idé. Det skulle kanske gå att sälja bilen inom tre dagar, men det räckte inte för att betala de där indrivarna. Och att tala med Lotta och berätta allt, det var nästan ännu värre. Han skulle tryckas ner ännu mer, inte bara av henne, utan även av barnen och svärföräldrarna. Nej det var inte lösningen. Då var det faktiskt enklare att försvinna. I alla fall är det något han intalar sig.

En mycket vag plan, eller snarare en diffus tanke dyker upp – han kunde faktiskt ha ett mål för sitt försvinnande. Eller rättare sagt, han måste ha ett mål. Om inte annat för att rättfärdiga att han försvinner ett tag. Annars blev rymningen bara en planlös väg mot avgrunden.

Hur var det med pappa? Hur mycket hade han fått när han sålde villan i Nyckelby? Förmodligen inte särskilt mycket, men något borde det väl finnas på hans bankkonto. Kunde han kanske avvara något åt sin son, sitt enda barn. Var det för mycket begärt?

Ja han skulle bege sig till Nyckelby och prata med farsan, att ringa och be om ett lån var uteslutet. Carl Otto Andersson var alltför dement för att klara av att ta ut eventuella pengar och sätta in dem på något konto. De hade talat om att han måste ha en god man, men det hade inte blivit av. Kjell hade sett till att hyran och den lilla hemtjänst han behövde drogs automatiskt från pensionen när den kom in. Sedan hade han en slant kvar att leva för. Men hur det såg ut på Carl Otto Anderssons bankkonto visste inte Kjell. Han hade alltid förmodat att där var ganska tomt. Sist de träffats för över ett år sedan hade Kjell försökt få reda på hur det stod till, om det fanns något sparat på banken. Men

Carl Otto hade bara ruskat på huvudet och sagt något om att där fanns bara lite till grötsaltet. Längre gick det inte att komma. Enligt de rapporter Kjell fick från hemtjänstbolaget så fungerade saker och ting ganska bra. Men nu hade Carl Otto blivit sämre och det var ändå på tiden att Kjell, och egentligen hela familjen, borde åka upp och titta till den gamle. Ja han skulle resa dit och ta reda på hur det förhöll sig.

Han skulle prata med farsan. Det var en möjlighet. Han kan både ha ett mål och bara försvinna. Dubbla syften. Det ena utesluter inte det andra. Försvinna en tid.

Få rå sig själv. Få lite egen tid att tänka igenom saker och ting.

Kjell börjar känna sig upprymd. Han tar fram det havssaltade smöret och brer en hård smörgås, häller upp ett glas mjölk och funderar vidare.

Han skulle naturligtvis skämma ut sig. Även om han ordnade upp allting så var det väl svårt att komma tillbaka och fortsätta som om inget hade hänt. Berodde inte tankarna på rymning bara på vanlig bondfeghet egentligen? Jo naturligtvis var det så – till viss del. Han är rädd för de där killarna med skinnvästarna. Och vem skulle inte vara det? Att de ska komma tillbaka och skära av en lilltå till exempel. Det lät kanske inte så farligt, men man skulle bli halt för resten av livet. Kjell grimaserar för sig själv när han tänker på det. Den fysiska smärtan. Han har varit med om det förr. Den gången hade han kunnat fly. Det kan han nu med. Även om konsekvenserna blir helt annorlunda. Men det är inte bara rädslan för indrivarna och pengar som han ska ut med. Det är allt det andra. Tröttheten på jobb, äktenskap, livet som det blivit. Och trött på sig själv förstås. En liten trist figur utan betydelse. Kan man fly från sig själv?

Kanske om man försvann för alltid.

Försvinna för alltid – den möjligheten finns också. Men nej, det är han för feg för. Folk som hoppar från broar måste vara modiga, tänker han. Har man ett sådant mod borde man ha mod att leva också.

Kjell sätter sig vid datorn i arbetsrummet och skriver ett brev till Lotta, familjen behöver inte oroas i onödan. Han skriver att han råkat i knipa, att de där männen som ringde på vill driva in lite pengar och att han nu ger sig iväg för att ordna upp saker och ting. Han kommer att bli borta ett tag, men kommer tillbaka. Så hon behöver inte anmäla honom som försvunnen.

Där gör han ett uppehåll i skrivandet. Alltihop låter så löjligt nu när han skriver ner det. Han ska ut på en äventyrsresa och kastar allt ansvar. Och så berättar han för Lotta precis som det är. Det var ju det han skulle undvika.

Så raderar han det han skrivit och börjar googla på olika färd-sätt. Bilen får stå kvar hemma. Det enklaste är att ta tunnelbanan från Sandsborg till T-centralen. Därefter pendeltåg norrut till Uppsala. Från Uppsala går det lokalbuss ända till Morgongåva. Ifrån Morgongåva är det inte långt till Färnsjö. Kanske finns hon kvar där, hans kärlek från ungdomen. Han kunde söka upp henne, det vore något. Kanske stanna ett tag, det var ju många år sen – men man vet aldrig. Kanske fanns pensionatet kvar.

Sedan går det faktiskt att ta ett antal olika bussar upp genom landet och stanna var det behagar honom.

Liten packning, liten reskassa. Så är det bara att ge sig iväg. När man är på rymmen kan allt hända.

Kapitel 8

Bakis i duggregn på Blåkullagatan, det skulle kunna bli en country and western-artad låt, någonting åt "Sunday morning coming down"-hållet, den med Johnny Cash. Fast skriven av Kris Kristofferson. "I woke up Sunday mornin' with no way to hold my head that didn't hurt, and the beer I had for breakfast wasn't bad so I had one more for dessert..."

Här går Kjell Granlund i sin halvlånga poplinrock med sin kabinväska på släp, *he's on his way to nowhere, he's goin' up in smoke, he's been pushed into the corner, but he's a decent bloke...*

Han är på väg. Det är inte klokt. Han är inte riktigt nykter, det har nog underlättat beslutet, men det här är inte en fyllegrej. Det är noga övervägt. Relativt noga övervägt. Det är i alla fall ett beslut.

Vad ska han ta sig till? Hela tillvaron har imploderat.

Följ din intuition, vad det nu är för något. *Listen to your heart.* Bara gå, vägen vet nog vart du ska.

"The road starts here, it never ends", som han såg i en annons för Harley Davidson.

Hade de där indrivningssluskarna kört HD? Han mindes inte. I den stunden hade skräcken gett honom tunnelseende så att han bara observerade de där köttiga ansiktena som talade till honom, hotade honom. Fysionomier som tatuerade flintastekar. Sedda genom en toalettrulle.

Kabinväskan är inte tung, han har bara tagit det nödvändigaste. Han satt en stund lutad över annonserna i lokaltidningen där en rad handlare med endast mobilnummer erbjöd sig att köpa alla slags bilar kontant och på dagen, vrak eller sprillans nya Mercedes, det verkade inte spela någon roll. Det var frestande, men till slut beslöt han sig för att avstå. Det skulle vara som att stjäla från sitt eget hem. Han får ta ut en rimlig summa i bankomaten när han kommer in till stan.

I sista stund skrev han en lapp till Lotta: ”Jag tar en time-out. Du behöver inte efterlysa mig. K”

Det där ”K” kanske var överflödigt. Vem skulle annars ha skrivit meddelandet?

Och ”time-out”? Skitorden smyger sig in i ens språk utan att man märker det.

Patetiskt, överraskande, skrämmande, obegripligt – hur skulle hon ta det? Hon skulle bli riktigt förbannad, det var då säkert. Men orolig. Och Harald skulle få vatten på sin pratvarn, det var också ett som var säkert.

Han övervägde att kasta lappen, men lämnade den till slut på bänken där hon brukar lägga sin nyckelknippa, och så gick han, utan att se sig om en enda gång.

Han tar tunnelbanan från Sandsborg in mot city och slås av att han inte minns när han senast reste kollektivt. Det är alltid bilen, till jobbet, till stormarknaden, när barnen ska skjutsas någonstans, till Harald och Cecilia. Han ser sig om i vagnen. Det är kanske tjugo passagerare. Alla utom tre håller på med sina mobiler.

Till pappa i Nyckelby, är det verkligen dit han är på väg?

Det vet han inte säkert, han vet bara att han är på väg.

Den som lever får se.

Han känner sig som en ballong med avklippt snöre som går till väders – med en egenartad blandning av skräck och eufori låter han sig svepas bort mot gud vet vad. Gör han verkligen det här? Han, rutinmänniskan Kjell Granlund som inte har gjort en oväntad rörelse på så länge någon kan minnas? Som är så dresserad, betslad och förutsägbar att det är hjärtskärande? Som vegeterar snarare än lever och som inte ens minns om han någonsin ens tänkte bli rebell?

Vad skulle mamma ha sagt om det här? Hon skulle inte ha trott sina ögon. Att farsan skulle rymma fanns liksom inte ens i fantasin. Och gubbens saknad efter henne har inte lagt sig än. Där har vi en monogamist om någon. För Kjells egen del beror väl trohe-

ten mot Lotta mer på rädsla och brist på tillfällen än på lojalitet och en genuin känsla av tvåsamhetens helgd. Om världen – och han – hade sett annorlunda ut och han till exempel skulle ha fått tillfälle att ligga med Jonna i stället för att höra henne mer eller mindre be honom dra åt helvete, så skulle han inte ha tvekat. Om risken för upptäckt vore minimal, vill säga.

Om tjuven inte får tillfälle tror han sig hederlig, som det heter. Och samvetet, det är inget annat än den inre röst som säger att någon har ögonen på oss.

Han flyter med strömmen av pendlare från tunnelbanan till Centralstationen. Det är rena rama gnuernas vandring från Serengeti som han sett på Discovery channel, en blind massrörelse av praktiskt taget identiska individer, här gäller det att inte ramla omkull för då blir man trampad till köttfärs.

Han blir stående intill en pelare som ett stycke drivved som fastnat i forsen. Alla är på väg någonstans, alla är centrum i sitt eget universum, aldrig i vuxen ålder har han stått på det här sättet och bara betraktat vardagsstressen. Mobilen vibrerar. Lotta. Han trycker bort samtalet, bryter upp skalet, pillar ur batteriet, knäcker SIM-kortet och låter alltsammans försvinna i skräröran i den grisiga papperskorgen intill.

Å herregud, en sån befrielse!

Handlingen känns förbjuden, nästan oanständig – han har gjort sig onåbar i ett samhälle där alla är uppkopplade tjugofyra timmar om dygnet, där man förväntas vara tillgänglig var än man är och vad än man gör, där man meddelar sig med andra om minsta skitsak man företar sig och uttrycker en åsikt om andras skitsaker och där folk ser sina torftiga liv passera revy om batteriet i mobilen är urladdat eller – gud förbjude – den blir stulen.

Men man ska inte inbilla sig att man är fri för att man mosar sin mobil. Här finns naturligtvis övervakningskameror överallt. Han vet ju inte vilket pådrag Lottas eventuella anmälan om hans rymning kan tänkas sätta igång. Förmodligen inget alls, han är ju en man som förklarar att han tänker försvinna en tid, och vad

har polisen med det att göra? Men han tar på sig mössan och solglasögonen, vilket kommer att starkt försvåra eventuella men osannolika försök till identifiering.

Han hittar en bankomat intill Forex-kontoret och tar ut tolv tusen kronor från de kort han har. Med ideliga blickar över axeln fördelar han de tjugofyra femhundringarna i tre buntar i olika fickor. Det här uttaget är förhoppningsvis det sista spår han lämnar efter sig på en tid.

Han stiger ut genom huvudingången och hamnar i vad som mest är en stökig byggarbetsplats på grund av Vasagatans ombyggnad och förmodade försköning. Nya hotell Continental på andra sidan gatan har få likheter med sin klassiska föregångare som finns i den där boken om ett svunnet Stockholm. Han ser sig omkring, hjärtat bultar fortfarande av nervositet över vad han håller på att göra, vad han redan gör. Där finns en egendomlig känsla av överklighet. Har han kastat loss? Är han verkligen på rymmen?

– Det här är Stockholms svar på Ellis Island, säger någon intill honom. Det var hit man först kom när man skulle till kungliga huvudstaden.

Den gamle mannen stödjer sig på en krycka. I andra handen har han en skrynklig kasse. Han ser på Kjell och rör munnen som om han suger på en karamell. Hans ansiktshud tycks ett par nummer för stor. Ögonlocken, kinderna och halsskinnet hänger.

– Jag kom hit nittonhundra femtioett, med morsan. Från Ånge. Hon hade fått jobb på Televerket. Du kan ju tänka dig. Man tyckte det var som New York allra minst. Kungsgatan och alltihop.

– Jag kom hit på skolresa i början av sjuttioalet, från Östersund, säger Kjell. Skansen, Grönan och allt det där. Man var imponerad. Minns det som i går.

– Ja, du. Och vilket jävla dårhus det har blivit sen dess. Halva befolkningen är förtidspensionärer och resten sitter i fängelse. Mer eller mindre.

– Därhus är ordet.

Kjell korsar Vasagatan och går norrut till Gamla Brogatan och finner snart den lilla mobiltelefonbutiken han snokat upp på nätet. Det är trångt och rörigt där inne, några lysrör sprider ett grönaktigt sken över hyllor och montrar fulla av telefoner, hörlurar, sladdar, minihögtalare, dockningsstationer, batterier och skal. Här säljs nytt och begagnat, man reparerar alla märkens alla modeller, mannen bakom disken väger femtio kilo mer än han borde och har något kladd i mustaschen.

– En mobiltelefon, säger Kjell. Enkel och billig, jag behöver ingen kamera eller annat pynt. Bara den går att ringa med.

Mannen tar fram en gammal Nokia som han kan sälja för tvåhundra femtio.

Kjell väger den i handen. Perfekt. Att han läste den där artikeln om anonym telefoni i en av Andreas datatidningar förefaller nu som närmast ett varsel, som om hans undermedvetna – om han nu har ett sådant – signalerat att han en vacker dag skulle komma att ha nytta av dessa kunskaper. För ska man gå upp i rök får man inte lämna några spår efter sig, och som samhället har utvecklats – om det nu är en lämplig term – så har det blivit in i helvete svårt.

Alltså: köp en kontantkortsmobil anonymt och kontant, det samma gäller SIM-kortet och laddningen av kontantkortet. Ingen legitimation, inget kreditkort. Cash and no questions asked. Men det räcker inte att veta detta. Varje mobiltelefon har även en unik IMEI-kod med vilken teleoperatören kan registrera klockslag och position med mera, och man bör hålla i minnet att telefonen har en inbyggd sändare som är aktiv även när den är avstängd. Den som vill vara på den riktigt säkra sidan tar ut batteriet när telefonen inte används.

Mannen bakom disken börjar fylla i en blankett.

– Inga papper, inga namn, ingenting, säger Kjell. Anonymt.

Det känns bra, det känns riktigt bra. Från 3M i Rotebro till gangsterfilm. Från förslamningen på Blåkullagatan till en man på flykt.

– Okej, men då blir det fem hundra, säger mannen. Jag ska egentligen...

– Vem säger det?

– Jag säger det.

– Varför skulle det bli dyrare för att du inte fyller i den där blanketten? Det borde väl bli billigare?

– Det kan man tycka, men så är det inte. Ska du ha telefonen eller inte?

– Men varför plötsligt dubbla priset?

– Sådan är kapitalismen, min vän. Ska du fortsätta såhär är vi strax uppe i sjuhundrafemtio.

Kjell betalar och kontrollerar att telefonen fungerar. Han lämnar butiken och går tillbaka till Centralen och till puben med ett oräkneligt antal tv-skärmar som visar fotboll och formel 1. Han har alltid betraktat återställare som en alkoholismvarning, men nu sitter en stor stark mitt i prick. Nästa tåg till Uppsala går om en halvtimme.

Varför Uppsala?

Varför inte?

Han har ju tänkt sig att åka norrut. Men han kan faktiskt ta vägen vart som helst. För den som inte har något mål är alla vindar gynnsamma. Men jo, han har nog ett mål, men han har inte bråttom.

De andra vid bardisken verkar vara sådana som har för vana att ta ett par stora stark vid lunchtid oavsett veckodag. Kjell tar en till av bara farten och beslutar efter moget övervägande att inte hålla i sig ölen i hast utan i stället invänta nästa tåg.

Småningom sitter han där på tågsätet och ser byggnaderna utmed Torsgatan dra förbi. Snart är det mest skog och sly, en sovande enformighet, särskilt om man är lite lullig.

– Nämenvafan – Kjell Granlund, eller hur?! Eller hur?!

Han kvicknar till och blinkar mot mannen som står i gången och lutar sig över honom. Det är en storväxt karl i svart nappa-

jacka, orakad och lite buktung och med ett leende som visar gråa och ojämna tänder.

– Det var jävlar inte i går, Kjell, säger han och sätter sig mitt emot. Du och jag har ett och annat att prata om.

Kapitel 9

Mannen som satt sig mitt emot Kjell ser först tillgjort hotfull ut, sedan skrattar han.

– Känner du inte igen en gammal lumparpolare längre?

Det tar några sekunder innan Kjell Granlunds tankar klarnar. Wolle från Nynäshamn? Rejält förändrad visserligen, men visst är det Wolle som låg på samma lucka som Kjell på P4 i Skövde. Inte för att Wolle och Kjell umgicks precis, men man lär känna varann rätt väl när man gör lumpen ihop. Hur länge sen kan det vara – tjugofem år? det måste vara mer. Men Wolles riktiga namn kan inte Kjell komma på.

– Jävla Bläckan va, nog fan känner du igen mig va? Wolle. Jag kände igen dig direkt. Absolut, där sitter ju Bläckan tänkte jag.

– Javisst det är klart jag känner igen dig – bodde inte du i Nynäshamn?

– Jovisst, men du vet nu har man gängat sig, eller gängat och gängat, bor ihop i alla fall – och flyttat in i villa i Knivsta, flott värre, eller villa, vi hyr en kåk av en tjomme. För fan Bläckan, kul att se dig.

Så reser sig Wolle halvvägs och kramar om Kjell. Wolle stinker sprit. Det blir liksom tafatt alltihop. Och Kjell är verkligen inte på humör att träffa någon över huvud taget nu när han påbörjat sin rymningsresa.

– He, he för fan Bläckan – hur lever livet med dig, vart är du på väg?

– Ska till Uppsala, säger Kjell.

– Uppsala, vad ska du göra där?

Det hörs att Wolle är ganska berusad. Han verkar dessutom vara riktigt på dekis av den sjaviga klädseln och det i övrigt ovärdade yttre att döma.

– Livets ord, säger Kjell.

Wolle gapar fåraktigt. Sedan samlar han sig:

– Livets ord, inte har du väl gått å blivit religiös. Bläckan för faan.

Wolle sträcker sig fram och klappar Kjell kamratligt och medkännande på armen, som om han ville trösta en som just berättat om sin galopperande levercancer.

Kjell vet inte varför han drog till med Livets ord, det var bara något som halkade ur honom. Nu ångrar han sig.

– Bläckan – här, ta dig en jävel. Livets ord, jävla skämtare där.

Wolle skrattar osäkert och drar fram en halvdrucken kvartering Explorer ur jackfickan. Så skruvar han av korken och räcker flaskan med en inbjudande gest mot Kjell. Det är tomt på de närmaste sätena runt omkring dem. Men Kjell tvekar. Sitta på pendeltåget en vanlig vardagsförmiddag och halsa ur en flaska Explorer. Där går faktiskt en gräns. Eller gick. Men what the heck. Han är en fri man nu så varför inte.

”Rotebro nästa, tänk på avståndet mellan vagn och plattform”, hörs det i högtalaren.

Så bromsar tåget in och stannar på stationen. Dörrarna öppnas. Kjell tar emot flaskan och för den till munnen samtidigt som en kvinna på perrongen går tätt förbi fönstret. Det är något bekant med henne. För sent ser han att det är Marianne Blomgren på 3M:s löneavdelning. Deras blickar möts för ett par sekunder. Kjell hinner inte få undan flaskan. Marianne Blomgren nickar avmätt. Hon har fått hela den fantastiska bilden klar för sig. Och det kommer inte att dröja en halvtimme innan varenda kotte på såväl 3M i Rotebro som på huvudkontoret i Minnesota kommer att känna till att en viss Kjell Granlund, biträdande avdelningschef på Decortape sjukskrivit sig på morgonen, och sedan observerats sittande med A-lagare på pendeltåget halsande sprit direkt ur flaskan.

Tja, han har uppenbarligen bränt den sista bron. Varenda navelsträng är bortklippt. Han har inte tänkt så mycket på jobbet tidigare under morgonen. Tankarna har mest kretsat kring familjens reaktioner. Men nu tar han in även jobbet. Det är kört,

tänker han. KÖRT, KÖRT, KÖRT. Men samtidigt känner han en lättnad, en otrolig befrielse. Inget av det gamla spelar någon roll längre. Han har gått över gränsen. Han är FRI, FRI, FRI.

– Får jag ta en liten jäkel till?

– Absolut, jag visste väl att du inte hade gått å blivit religiös i alla fall.

– Nej, nej, säger Kjell. Så börjar han skratta. Han skrattar så han kiknar. Skål på dig Wolle, det var jävligt kul att se dig – du har bidragit till att min så kallade karriär på en amerikansk tejp-firma just tagit slut, gone with wind, finito. Halleluja.

Wolle ser frågande ut. Men det behövs inga förklaringar.

Så sitter de där och berättar lumparminnen tills det är dags för Wolle att gå av i Knivsta.

Därefter faller Kjell in i en behagligt dåsig upprymdhet. Som om ingenting spelar någon roll längre. Som att han inte har några förpliktelser eller att det existerar några måsten. I Uppsala tänker han ta en lokalbuss och komma ända till Morgongåva, så är han en bit på väg norrut.

När han tre timmar senare stiger av tåget i Morgongåva har det börjat skymma. Ett lätt dis hänger över det lilla öde stations-samhället. Någon lokalbuss hit gick inte från Uppsala visade det sig, men väl tåg. I morgon kan han ta buss från Morgongåva till Färnsjö har han tagit reda på. Det är bara några mil, men han har inte någon brådska. I Färnsjö kanske pensionatet finns kvar. Där har han tillbringat några lyckliga nätter och dagar. Men det är länge sen. Hur länge sen? Finns hon kvar på pensionatet? Man vet aldrig. Allt är möjligt.

En man steg av tåget, tänker han. Det var den där filmen med Spencer Tracy. Just det, det är så han känner sig. Som Spencer Tracy. ”Hey man where can I find a bed for the night?” Han är i Morgongåva för att utföra ett officiellt uppdrag, men folket i byn vill inte ha med honom att göra. Kjell går och småpratar för sig själv.

På vänster sida ligger ett snaskvaruhus som skyltar med "Sve-
riges billigaste godis?" Det där frågetecknet fritar dem från att
bli stämnda för otillbörlig marknadsföring, tänker Kjell. Spencer
Tracy gick aldrig förbi något snaskvaruhus när han klev av tåget.

Men nu är det alltså Kjell Granlund, Stockholm, som stigit av
tåget.

Han står och spanar in samhället. Några hålgöda trävillor,
platta enplanshus, en nedlagd bilverkstad som blivit kebab-hak
och så en kiosk.

Utanför kiosken hänger några killar runt en gammal Volvo
som är ombyggd till EPA-traktor. Bakom luckan i kiosken står
en kortväxt tjej med asiatiskt utseende. Kjell går fram till henne.

– Vet du om det finns något hotell eller liknande i närheten?

Killarna runt EPA-traktorn tystnar.

En man steg av tåget, tänker Kjell. Byborna är fientligt
inställda. Han är på officiellt uppdrag.

Tjejen i kiosken berättar glatt att det finns ett jättebra motell
en bit bort. Det är bara att gå till vänster. Hon talar bra svenska
men har uppenbara svårigheter med att uttala r, det blir l.

– Vänster heter det, inte vänstel, säger en av killarna vid
EPA-traktorn, som uppfattat samtalet.

– Ja, ja, säger den asiatiska tjejen. Du kan hålla käften, lilla Bosse.

En hjärtlig ton, alla känner alla tydligen.

– Det är bara en kilometer åt det hållet, säger den som heter
Bosse tjänstvilligt. Det är hennes kompis som driver det, Sten-
sättra Motell.

– Men det spökar där, säger en annan i grabbgänget med mål-
brottsröst.

Så skrattar hela gänget.

En man steg av tåget, tänker Kjell. Han får klara av dem med
en arm om så skulle behövas.

Han går landsvägen fram med sin rullväska som hoppar i
kantgruset. Det är en dryg kvarts promenad. Så ser han skylten
Stensättra Vägkrog & Motell.

Parkeringen är enorm och skvallrar om tynande förhoppningar om många långtradare och bilburna motellkunder. Men här finns inga långtradare. Bara några rostiga japanska personbilar av äldre modell.

Betongfundamenten där det stått bensinpumpar, vittnar om nedlagd mackrörelse.

Vid motellentrén sitter en handskriven lapp som meddelar att hela rörelsen är till salu.

I restaurangen sitter några pensionärspår och dricker kaffe. I mitten av rummet är en salladsbuffé uppdukad. Inifrån ett mörkt garderobsutrymme rasslar en Jack-Vegas maskin. På väggarna hänger plastaffischer med amerikanska bilar i relief.

Kjell beställer "Långtradarmacka" och en kopp kaffe. En kvinna som påminner om tjejen i kiosken fyller på salladsskålar i buffén. Sedan serverar hon en öl till mannen som sitter i garderobsutrymmet med spelautomaten. De äldre paren som dricker kaffe för ingen konversation.

Det är tyst.

Bara rasslet från garderoben, och då och då klinket av bestick mot porslin hörs.

Det här är den totala tristessen, tänker Kjell Granlund där han sitter. Den makalösa tristessen som skruvar sig själv till en slags masochistisk njutning. Ett samhälle i förfall. Ett samhälle som väntar på något, men vad?

Han ser ett av de äldre paren vid fönstret några bord längre bort. Deras trötta slitna ansikten. De tittar hellre ut genom fönstret än mot varann. Som om det skulle vara genant och pinsamt om blickarna råkade mötas.

Var det inte så här det var i Nyckelby när han växte upp? Ett litet skitsamhälle där det aldrig hände något. Ja förutom det där guldrånet förstås. Guldsmeden blev halvt förlamad av skadorna och rånarna kom undan. Även om hans pappa "visste" vilka rånarna var. Några vilda bröder som bodde ensligt på en gård utanför Nyckelby. Polisen misstänkte dem också, men hittade

inga bevis. Så fort han tänker på de där bröderna kommer bilderna tillbaka med full kraft. Mardrömsbilderna. Bilderna han kan vakna till på nätterna. Bilderna som han aldrig kan bli fri ifrån.

Så funderar han på familjen därhemma. Nu måste de ha börjat sakna honom. Han har en lätt huvudvärk, känner sig bakfull och trött. Rymningen känns inte lika rolig längre. Vad tänker de där hemma? Är de oroliga? Kjell börjar känna sig sentimental och sorgsen. Men får han bara en natts skön vila så är han fit for fight igen.

I morgon ska han ta lokalbussen till Färnsjö. Men nu är han trött, trött, så in i Norden trött. Han ska fråga den asiatiska tjejen om det finns något ledigt rum för natten.

Hoppas du gillar vad du läst hittills och vill fortsätta följa Kjell på hans resa, som blir både märkligare och mer dramatisk vartefter (totalt 321 sidor). På andra sidan mörkret finns i bokhandeln, eller kan beställas från Adlibris, Bokus mfl. Den kommer även inom kort (juni) som e-bok och ljudbok hos Saga Egmont (med ett annat omslag).